

NAGY ISTVÁN ATTILA

A CSODA SZOMJÚSÁGA

(Válogatott versek)

Nyíregyháza
1995

A kötet címlapját
MADARASSY GYÖRGY
festőművész készítette

© Nagy István Attila, 1995

ISBN 963 650 015 0

NAGY ISTVÁN ATTILA
A CSODA SZOMJÚSÁGA

TÁRSADUL SZEGŐDÖM

Elindult egyszer

Elindult egyszer valaki,
talpát homok sütötte,
szeméből kiszakadtak a fák,
torkát dülőutak szorongatták.

A tanya fölött kavargó varjak,
a fuldokló csönd az ablakokban,
a mohalepte kút az udvaron,
a jegenyék gőgös némasága,
a tölgyes kitárulkozó mélye,
véggépp múlt már, ami elhagyott?

Milyen szorongás lobogtatja vérem?
Hova sodor a nyugtalanság?
Mi késztet, hogy hiányokat
húsz év után újraéljem?
Ki sír fel éjjelente bennem?
Kinek kell ma is énekelnem?

Elindult egyszer valaki,
talpát homok sütötte,
szeméből kiszakadtak a fák,
torkát dülőutak szorongatták.
Elszálltak a varjak:
vak szemgödör minden ablak.
Betemette a kutat az idő,
kiszáradt minden jegenye.

A legkisebb királyfi
elvarázsolt kőerdőben
város füstjét azóta kaszálja.
Kőarca van a magánynak,
a halotti siratásnak,
árva kőfény bujdosik
apáink csontjai között.
Táltos öreg énekelget,
medvehangon dudorászat,
kiragyogna az elmúlásból,
a föléje nőtt kősziklából,
kőkriptája nem engedi,
ágas karját nyesegeti.
Szeméből makacs virág szökken:
átvirágzik az életemen.

Tenyérnyi haza

Innen mindenki messze széled:
röptető fészek ez a táj.
Jó lenne mégis itt maradni,
s hazát találni, új hazát.

Vállalt hazád megtagadott,
vagy te kódorogtál messze?
Lehajtják fejüket a jegenyék,
eső veri a felkavart homokot.

Keserűbb itt a gyötrellem,
kínzóbbak a fellobbanó vágyak,
sósabbak a ritka könnyek,
s reménytelenebb a halál.

Menekülnél? Mi lenne véled?
Hazátlan sorban mivé magasodnál?
Felsebzett ajkad begyógyulna,
de felejthetnéd a látomást,
a magunkból kifordítót,
a teremteni, a változtatni hívót?

A lehajtott fejű nemzedéknek
vers kell, nem torpanó akarat,
tisztelő segítség, nem méricskélő
lobogás, menekülő szándék!

Egyszer magához ölel

Társadul szegődöm vidék vándora, Vitéz Mihály!
Hallgat az éjszaka, mit mondhatna árva magunknak?
Vacog a szívünk: megtagadott bennünket a Város,
és kitett a küszöbre, ránkzuhogó éjszakába,
az egetlen ég alá, országutak vánkosára.
Elküldött bennünket, neki a hallgató határnak,
városok ajtaját kulcsolni, meleg szót koldulni.
Itt állunk kelet felé, arcunkat a reggelbe mártjuk,
megtörülközünk a puha, ember nélküli csöndbe.
Elindulunk, és magányunkat magunkra gomboljuk:
ne érjen el a hiábavalóság igézete,
páncél legyen a dal, szívünket védő madár szárnya:
ne érezzük, hogy fuldoklunk alatta észrevétlen.
Messze előttünk a délceg Dorottya botladozik,
kacagása arcunkat barázdává hasogatja,
és tekintetében álommá vált jövőnk vergődik:
nem tud ragyogni, ha önmagában is bizonytalan.
Újra elindulunk, neki a hallgató határnak.
Most elküldött, de egyszer magához ölel a Város,
és nem csak árva testünket fogadja be a földje.

Tárt karú semmiségek

I.

Kiskocsmák, kávéházak bajnoka,
poros utak, városok vándora,
öregasszony kezére révedő,
minden nőhöz hűséges szerető.

Gőzölgő húslevesek aranyát
nem mérte soha szigorú karát.
Felvidéki borok mámorára
nem felelt senkinek a magánya.

Holdvilágos, pusztuló temető.
Halottakat is szóra bűvölő
magányos múltad újra ott kísért,
hol a csend is hajdan a földig ért.

Kalandokban elparázsló évek,
vágyott s bejáratlan messziségek.
Kutak ízei, fölszálló pára,
könnyű gyógyszer lányok bánatára.

Legendává szépülő tegnapok.
A széllel tovalibbenő karok,
puha tenyerekben sorsvonalak,
s a vágyak fókuszában: csak szavak.

II.

Tudtad, hogy a hétköznapiak minden
ünneppé csiszolt pillanata,
minden megálmodott ragyogása,
a test, a szellem könnyűsége,
a fellobbanó furcsa vágyak,
a várakozó asszonyszerelem
messze fűródő utak vánkosán,
a csontból puhán kibukó velő
s a többi: tárt karú semmiségek,
álommá varázsolt valóság,
hangulatok tompán ragyogó
aranya, kimondatlan szándékok
megmosolygott rettegése
egyetlen hazugságnak apró részei?

III.

Ugye, tudtad, hogy az álmosan
ringató nyírségi dűlőutak
nem vezetnek már sehová,
Szindbád nem találhat magának
az elárvult hazában új hazát,
hogy sem a bor, sem a szerelem
mámora többé fel nem melegít,
hogy a tervek csak tervek,
a vágyak csupán pusztuló vágyak,
a rettegés is csak festett vérzés,
és a gyötrelmek sem igazi áldozat,
ha hiányzik az életedből
a leküzdhető valóság.

IV.

De ha mindezt te is tudtad,
ha váz volt a szépség meg a jóság,
magadat mégis eltakartad,
nótázó arcod mögé ki látott?
Ki hallgatta benned a csöndet?
Így könnyebb, vagy úgy volt könnyebb,
ahogy egykor te csináltad?
Ki segített, ki vigasztalt
a menekülés szegyenében?
Ha jöttek a kétségek éjszakái,
árvaságod volt a páncél,
az volt egyetlen menedéked,
s hiányra épülő világod
haláláig óvó otthonod.

Töredék ének

Elragadtak a habos szájú csődörök
szikrázó csillaggal a homlokukon.
Téged sirat ma minden tücsökhegedű,
az ágakat január szele csörgeti,
koppan a szó, ha szólni akar.
Arcra bukik a csönd előtted.
játszott a szíved, halálig énekeltél
deresedő ágra, konok elmúlásra —
ráhajoltál e világnyi magányra.
Te, költő Hephaisztosz, vérugató tündér,
élet és szerelem, tisztító kínok énekese —
dúlt hittel katedrális építő!

Mellém álltál

mellém álltál
kardvirágnak
tavasz éji
pillantásnak
homlok ráncát
simítani
sebet osztva
gyógyítani
testőrömnnek
elszegődtél
sisakrostélyt
eresztettél
szívem vontad
jó páncélba
sosincs vége
éjszakába

Szerelem

*Elment, elment az én párom,
világgá ment egy fűszálon.*
(Mezőségi népdal)

Messze futó utak sátorába'
öltött haragos ruhát magára,

kicsi arca estére megázott,
szemében elrejtette a lángot,

de hold-homloka remegve fénylett,
szélhaját odaadta az éjnek,

mosolyát a kelő sugaraknak,
derekát a mohó pillanatnak.

Reggelre virágot hajtott értem:
álltam előtte, s csak néztem, néztem.

Szomjúság

adj egy korty vizet innom
takarj be az éjszakával
ne engedd el a madarakat
vissza nem tér hozzám
ez az egyetlen fecske sem
ma Te fésülj meg engem
egy korty vizet adj innom
összezárult bennem az ég
homlokom ránccá száradt
forrás vizét hozzad
hallgatásom megtörik
kezed minden mozdulatán.

Nem jöttél

Nem jöttél, hiába vártalak,
ugrottam pedig minden neszre,
nevedet kopogta valami,
leült a csönd a házereszre,
fölsírt, rólad akart vallani,
de megfogta az éj varázsa,
a földig érő égi fáklya.
Helyette ezért én dalolok,
mert a csönd is mindig én vagyok,
én vagyok a fájó hallgatás,
szívedben a gyilkos robbanás,
a lélegzet a halál előtt,
és a lassan múló délelőtt,
éjszaka a gyötrő látomás,
alvó tenyérben simogatás,
csípődben a lázas izgalom,
csókok helye kedves arcodon,
én vagyok a fájó hallgatás,
és bennem lobog, mint a máglya
szép melled puha félhomálya.

Délelőtt és délután

A kertedben a kardvirág
a véremtől haragos,
beomlott szemű dáliák
üzennek még illatot.
Ablakot dárdázik a fény
délelőtt és délután,
repülőhangyák puha kék
szárnya csukódik sután,
kiül a templom az útra
hallgatni a híreket,
fölizzik a vágy a múltra:
szembejön a szeretet,
álarc van rajta, iszapos.
Fut előle a járda.
Vándorút keresztjén halott:
vigyázz az éjszakádra!

Parafrázis két népdalra

*Megrakják a tüzet,
mégis elaluszik.
Nincs az a szerelem,
ami el nem múlik.*

voltam én gyenge fa
levele meg ága
voltam én erős szél
sivatag virága
tereltem bánatot
kis szakállú pásztor
gyűjtöttem örömet
meghaltam vagy százszor
kigyulladt az erdő
tüzemet akarta
eldőlt egy fenyőfa
utamat takarta
lángolt a hajam is
szétrobbanó csillag
hangokat hallottam
messzi útra hívtak
hajoltam hajoltam
leveles fa ága
szerelem szerelem
porladó virága

*Tavaszi szél vizet áraszt
virágom, virágom.
Minden madár társat választ
virágom, virágom.*

jaj virágom
kardvirágom
könnyű szellő
kívánságom
merre fussak
hol találjam
ki lesz nekem
gyötrő vágyam
ki ölel meg
keseregve
kinek támad
sírni kedve
ki lesz bátor
illatozni
mezők mentén
szétszóródni
ki űz majd el
minden varjat
ki lesz aki
sose hallgat
csöndben megbújt
kicsi asszony
hold homlokod
hadd ragyogjon
várakozzon
puha éjjel
fürdessen meg
új reménnyel

Pillanatkép

Arcodon napsugár játszik,
szellő sétál nyakadon,
virágok bársonyán lépked,
bánatunk zászlaját lengeti.

Védtelenül

Először váza nő a csöndnek
és kifordul az idő arca,
szótlan percre nappalok jönnek:
kölsönmosoly erőtlen harca.

Azután lesz csak határtalan,
ha már elvesztettük a csodát.
Minden dolgunknak határa van
csalhatjuk magunkat is tovább.

Csak sejtem még, ami visszatart:
lassan mozduló új türelem.
Becsapott magányom kitakart,
így állok előtted védtelen.

Búcsú

A pillanat testünkről leválik,
csöndbe merevedik a száj, a kéz.
Mosolyod utoljára megállít,
pilláidon még ott a remegés.

Megtalálsz még önmagamra lelten?
Verem a földet, hiányom fájjon.
Lásd, szádtól a szót is elpereltem,
de nem jutok túl a hallgatáson.

Siettem, most az idő kavarog,
beszór a csend esti hamujával.
Álmokká súlyosodnak a karok,
csókjaink ellobbannak a mával.

Halálra ítélt jegenye

Önmagad fölemésztő Magyarország,
ne gyönyörködj halotti maszkodban!

Folyók folyása mentén nóta sír,
cigányok húzzák a búcsúztatót,

kastélyok pókhálós ablakát
eltitkolt vágyak feszegetik,

Csipkerózsika-kisasszonyok
a lefekvéshez készülődnek.

A Tisza-parton a múlt század,
Álmos Andor újra lovagol.

Te
élet-hegedűs
öröm-rózsa szíved kiabál
szemedben rab holdsugár kesereg
halálra ítélt jegenye lángol.
Ki véd meg téged az elmúlástól?
Falstaff magyar unokája
nyírségi csókok pásztora
tisztá kurtanemes
Pisztoli
Te!

Fűtés félálomban

Szenet raktam a tűzre páfrányok susogását
a bányászok füledt káromkodását
futószalagok nyávogását aknák hűvösét
lovak izzadását a fuvarosnak adott
száz forint borralalót Izmain erejét
a kényes hólyagokat tollhoz szokott
tenyeremen Honoráriumomat a tűzbe
dobtam lét-fintoraimat a lángok
közé vetettem (lobogott a tűz persze)
Összeszűkült pupilláimban eretnekek
táncoltak keringtek forogtak
(a berentei darabos hamar lángra lobbant)
Savonarola méltósággal üvöltözött
amíg karvaly orra el nem olvadt
S jöttek a többiek is sorban
lánglelkű álmodozók álmukban lángolóok
előtűnt ő is fehéren izzott koronája
vas trónszéke fröcskölte a tüzet
(meleg lesz itt nemsokára —
csak az előírt hőfokot túl ne lépjem)
maradjon hát veszteg a szén a kannában
becsukom az ajtót hadd ordítsanak
odabent

Báthory István

Kenyérmező, 1479. október 13.

Elhullatott vérből kakukkfű szökken,
világra bomlik pipacs, rózsza, zsályá,
jegenyék fúródnak síró felhőkbe,
kihajt minden bánat levele, ága.

Eldobott kardból történelem támad,
páncéling simul az üres bordákra,
fűillatú csend csókolgat, becézget,
ősz köd borít feledést a tájra.

Szelek hordoznak elhagyott lovakat,
kiáltások fagynak tűnő habokba,
nincs csillag, ami lehulljon az égről.
Szétszed az idő apró darabokra.

Az éjszaka

Az éjszaka belefúlad a csöndbe:
a fákon a levelek kifeszülnek,
szavára már nem felel az örömnek
a mozdulat. Engemet ide küldtek.

A bánat útjait benőtte a gond.
Egy szavam sincs már az árvaságra.
Kizöldül vagy elszárad lassan a lomb —
van, aki bánja? Marad minden másra.

Ritka viharaim sorban elülnek,
helyem is kimérve az elmúlásban.
Késő van. A barátok elkerülnek,
szavaikban felejtett lángolás van.

Székesegyház Szuzdalban

Harangtornyok jajdulnak az égre.

Fehérben fürdik a pillanat.
Az idő előtt tántorogva
megállunk. Az ajtón vaslakat

ikonok tekintetét rejti.
Bennünk meg felnyitódik, zárul
a múlt. De kezünk elfelejti

a falak szikrázó mosolyát.
Albumok beszélnek helyettünk,
megalázzák e percnyi csodát.

A kupolákban szóra vár a csönd.

A csönd partjai

Feloldja az éjszakát a reggel.
A csönd partjai lassan távolodnak.
Fény-dárdások jönnek a sereggel,
győzni akarók tüzei lobognak.

Sebeit rejtegeti az álom,
díszait szórva menekül az úton.
Szekerek vonulnak át a tájon.
Messziről is felfehérlik az otthon.

Felizzanak a fák koronái.
Harmat fészkelődik a leveleken.
Mosdanak a nappalok csodái,
elindul átváltozni a szerelem.

Még nem

még nem futottam végig a marathoni távot
nem öleltem magamhoz a dáliákat
arcomat sem festettem még lángvörösre
a bohócok fehér maszkját sem viseltem
nem feküdtem hanyatt a domboldalon
amikor a magvak ernyője alá fúj a szél
s nem zuhannak hanem szállnak fényesedve
madárröpték huzatos nyomában
kaméleoningeimet nem találok
elszakadoztak elszóródtak az időben
nem sirattam el halott szegfűimet
a napjaimon átfúródott kardvirágokat
arcom nem ázott még az esőben
nem keveredtem el a könnyeimmal
zokogtam pedig rázkódott a vállam
nem a fájdalom művelte a csodákat
hanem az önsajnálát groteszk gögje
nem szóltam a beomlott szemű kutak bánatáról
kétszer született akácerdóm se szólít
nem kóboroltam a gyerekkor tölgyesében
ahol óriási hálókat fonnak az unatkozó pókok
a bőregerek surrogását elfeledtem
a diófánkon kétszer is megszólalt a kuvik
anyánk szoknyájának a ráncaiba bújtunk
izzadtunk az ősi félelemtől

a kuvik azóta védett madár
százféle nótát énekelget
ujjaink hegyére telepszik
remegő vállainkra ül
behunyt szemmel a fülünkbe dúdol
megtanultuk jól a verset
az éjszakánként szólót
az álmainkat bélelőt
nem akarok még meghalni
félelem erressz el

Hajózásra ítélve

mostanában összegyűltek a kérdések:
kívül is belül is
találkozom valakivel látom a szemén beszélni akar
csak kérdései vannak
egyforma hiányok buknak ki a szájon
a mellkas ugyanattól a sóhajtól süllyed
meg emelkedik
az első mondatok százféle változatban
az otthontalanság korélményét rajzolják
a munkában a családban a magánélet köreiből
de pontatlanok a kérdések és feleletet adni
csak a jól megfogalmazott kérdésekre lehet
a sejtés szorítja össze a torkokat
a gyomoridegek lassú remegése
a szív meg-megújuló ritmuszavarai
a térdek a bokák nyugtalansága
tompá elvagyódás születik meg az agyban
de parttalan élmény ez is akárcsak a döbbenet
hogy megmozdult a talaj alattunk
a csillagok fénye a parti fény
ami vibrálni kezd mielőtt végleg eltűnik
hajózásra íteltünk

Fohász

harmat hullik fű kiszárad
ne menj át a hídon
őszes szikla rád zuhanna
éjszaka hullna két szemembe
csend tolulna ujjaimra
kiáltásom mentsen téged
ne menj át a hídon
harmat hullik fű kiszárad
eső esik mégsem árad
megszüli magát a rettenet

Virágaim

Vonulnak az ünnepek névtelen katonái,
a halálra születettek arca tűzvörös, hófehér,
zöld pántlika az oldalukon,
szemükben hajnali könnycsepp ragyog.
Még élnek, de már áldozati szomorúság
gyűrődik a homlokukon.

A mámor-vérű rózsák forognak,
a nárcisz-menyasszonyok sugdolóznak,
a szegfű-menyecskék a kontyukat tűzik,
a gyöngyvirág rémulten menekül.

Áldozati virágaim, kicsi testvéreim,
ünnepeken pörkölődök,
lefejezett reményeim,
nem tiltakoztok!

Csak vonultok a szomjas szélben,
csak suttogjátok: lepréselt virág a pillanat.
Kiárusított az élet, maga alá gyúrt az erő.
Álltok a kegyetlen kések előtt,
arcotokon a nemlét piciny osztagai
döntő támadáshoz rendeződnek.

A tömegből valaki elkapja pillantásotokat,
segíteni akar, furakodik hozzátok,
de csak állnak a tehetetlenség bálványai,
eltorlaszolják az utat, félrelökik,
rátaposnak, meggyalázzák, kinevetik.

Ítéletet hirdet a pillanat:
áldozati virágaim,
kicsi testvéreim,
lefejezett reményeim,
nem menekültök!

Kopjafa-arcú sámán ősöm

Kopjafa-arcú sámán ősöm
lovad merre abrakol?
Felrúgtattál az őrhalmokra,
tüzet raktál valahol?
Elhullt harcosokban megfulladt
az áldozati ének,
mondák, hitek forró hamuját
odaadtad a szélnek.
Asszonyok szeméből cseppkövek
raknak köréd hegyeket,
kormos kezedre eső esik:
megaláz a szeretet.
A torkod döglött madár toroka.
Nem volt igaz a jóslat,
kár volt az élőkből kiválni,
bűvölni bűvös szókat.
Nem menekülnél habos lovon,
békélnél a halállal,
nem kísérne alkonyi égbolt,
nem lidérces madárdal.
Kopjafa-arcú sámán ősöm
utánad mondogatom:
a Tisza partján kihajt az ének,
sámán csontom felragyog.

Concerto grosso

I.

szavad ha nincs forrás fölé hajolj
és hallgasd a vizek suhogását
súlyos hullámok ívén emelkedj
vagy törj szét a parton darabokra

szavad ha nincs a csönd fölé hajolj
majd kilüktetsz minden hallgatásból
rád csukódhat félgömbje az égnek:
tenyereidben halott csillagok

szavad ha nincs a hiányra hajolj
szóljanak kövek erdők tengerek
eső hűrokon szél muzsikáljon
hegyekben források fakadjanak

szavad ha nincs az utakra hajolj
megsápadnak mint a halott arca
koptatják belőled a csodákat
szemed színét lassanként feloldják

II.

Nem tudok már lágyan vallani,
régen meghalt bennem valami,

ami vigasztalt és elkísért,
ha már a csönd is a földig ért,

segített, ápolt és kitakart,
fölém is küldött zöld zivatart.

Nem tudok már lágyan vallani,
szavamat is ritkán hallani,

ha elbujdosik az ősz velem,
hiába fogja meg két kezem,

csak nézem szótlán az ágakat,
magamban a bomló tájakat.

Ha járom az erdőt egyedül,
a fák homlokára rárepül

az alkony ijedt rettegése:
gyorsul a bokrok szívverése.

III.

(Várkonyi Anikó halálára)

Elrepült a griffmadár!
Csőrében elvitte a magvakat,
az élet-magvakat,
az alkotás teremtő gömbjeit.
Honnan repül, hová repül?
El nem mondott szavak
fájnak utána,
el nem dalolt szók

sírnak utána,
tavaszi éjszakák
holdfénysuhanása,
nyári csöndek vágnak utána,
téli nappalok
fehér sikolya
kúszik utána.
jaj, a magvakkal
nem tér vissza a griffmadár!
Elszáradnak a csodateremtés
növekvő virágai,
betokozódik a félelem:
várakozás-csöndű magányunk
kihajtja picit spóráit.
jaj, ha így sodor a végzet
a tilalmas idő partjára!
Jaj, ha készületlenül ér
a folytathatatlanság riadalma!
Jaj, ha végezetlen maradnak
elkezdődött álmaink!
Helyettünk senki sem mondja el
az öröm pillanatait,
az őszi levelek szomorúságát,
a fűszálak gótikáját.
Fiunkra, lányunkra
ki mosolyog vissza?
Ki gyújtja fel bennünk a hitet,
az értelmes küzdés máglyáját,
hogypusztuló
agyunk,
szívünk,

tüdőnk
ellenére is érdemes,
érdemes Orpheusnak
a világra születni!
Hogy nem pusztul el semmi,
ami élni akar!
Virágot hajt újra az ének,
dallammá változik a forrás,
erdők szólítanak,
madarak szólítanak,
összesímuló tenyerek
szólítanak.

ARCOD FÉLHOMÁLYA

Portré I.

Ezt az arcot nem lehet ünnepelni,
csodák sem rejtőznek mély ráncaiban,
a szem, ha csillog, már csupán a láztól,
üveges fényen szárad a holt idő.
Féllárbocra ereszkedett a hit is,
emelkedő mellkasok látomása.
Elszórta jelmezét a realitás —
királyságunkban mindenki meztelen.
Ezt az arcot nem lehet megszeretni,
taszít, és vonz, mégis idegen marad,
a fájdalom ős-hieroglifáit
megfejtani nem jön újabb utazó,
csak karok, lábak és csípők mozognak,
csókba bújtatott iszonyat vallomás,
leleplezéstől félő ujjak tánca.
Az arcod: arcom, te férfi Kasszandra.

Jegenyék jönnek

fekete felkiáltójelek:
vonagló imperatívuszok
az apokalipszis döbbenetében
kimerevített mozdulatok
stigmák a fák homlokán
összeégett levéltüdő
füstölgő ujjak rajza az égen
virágok szeméből cseppkövek
füvek tánca a törzs körül
madarak hullnak szárnyas csillagok
lobognak a rémület tüzei
menekülnek a könnyű gyökerek
szarvasok csontjai ragyognak
az erdő közepén
harminckét tölgyfa:
üszkösödő oltár
áldozatul jegenyék jönnek
összesúgnak imádkoznak

Ébrenlét

ébrenlét vagy csak álom
magamat kitalálom?
felsejlik minden éjszaka
szép arcod sós magánya
lepedőn kucorogva
virágot hajt minden óra
nem hatnak az altatók
csitító szók lázító
harcoltam én eleget
világom már szétesett
ébrenlét vagy csak álom
átlépelem a halálom

Ha

Ha torkunkban marad a szó:
kifagynak a remény virágai,
kétkedővé ittasult világunkban
kinek a vállára dől a bánat?
Ha torkunkban marad a szó:
az éjszaka fehér hajat növeszt,
új-mitológiát-szült világunkban
kinek a tenyere hív, marasztal?
Ha torkunkban marad a szó
arcod óvó ráncaiba térek,
maga alá gyűrt hősi világunkban
törpévé nő a kifosztott élet.

Találkozás I.

Egy szeptember végi éjszakán a Tejút leple alatt
találkoztam az ősszel.
Sokáig babráltuk egymás arcán a szántások
nedvesedő barázdáit,
megbeszélésünk szigorúan négyszemközti jellege
lényegtelené oldotta
az elmúlt évszakok lelkesült pillanatait.
Döbenten vizsgáltam a szemét,
benne mostani magamat a sebesült foncsoron át.
Szemhéjaim börtönében
az egykori kamasz nézett maga elé
már akkor is szomorúbban,
mint amennyire a helyzet indokolta volna.
Láttam az őszt, ő engem.
Álltunk a buszmegállóban, vártunk.
Hallgattunk, néztük a zsugorodó féklámpákat.
Szólhattunk volna valamiről,
de nagy volt a zaj bennünk.

Ami fontos

Ami fontos, magammal viszem.
Mindent, ami.....

.....
Nem marad más, csak kísérletek,
az összerakhatónak vélt világ cserepei,
gondolatok, sorok, töredékek,
csókok, visszhangtalan ölelések.
Küzdelmek, hitek, látomások,
átizzított éjszakák, nagynak látott szerepek.
Mind itt maradnak, tanúskodnak,
ha szólítja őket a vigasz.
De semmit sem őriznek a tárgyak,
a kezünkhöz, a szívünkhöz nőttek,
elkódorog a toll, gyűrődik a papír,
kitárt szárnyal repül a könyv,
s a játékok suta mozdulatait
nem őrzi a várakozó tekintet.

Hallgatásod

Elárul a szó, féhéren rád világol:
nem állhatsz tehetetlen mosolyod mögött,
család nélkül nem várhatsz újabb csodát.
Árvaságod kibukik fogaid közül,
váratlan alázza meg mímelt tetteid.
Nem takarózhatsz a hűvös csenddel:
hallgatásod szól szavaid helyett.

Protokoll

e férfi éjszaka érkezett
feszes vigyázzban álltak a fák
és a kicsorbult kardvirágok
sorfala előtt
ellépett a hold
a vendég táskájában zokni
egy szovjet felhúzó borotva
elmosódott bélyegzőjű
felhasználatlan vasúti jegy
a lift megállt a nyolcadikon
nyikorogva kitárulkozott
s aludt tovább
a férfi még jól emlékezett
az ódivatú csengőgombra
homloka az ajtóra koppant
várta
 megadóan
 a
feltámadást

Győzelem

az éjszakába hullva újra elkerült az álom
jajszó bukott ki számon agyam eltemette
győztes ifjúkorom láztól piros képeit
nem világított csak az arcod fehéré
a kezem melletted virrasztott fel
húzott óra vert a sötétben elné
ztem az álom játékait kibomló
sugarait a tavaszok ünnepét
szép arcodon minden zenél
izzik lobog él aztán to
vatúnik ez a pillanat
kifakul a vágy foto
emléket őriz láng
lobban ellobban
étlen éjszaka
látomás elh
aló gyász
szeress
rejts
elí
v

Virágszirom-levél szavaim

Te, bőrrömet borzoló április!
Temető, építő, vágyakozó!
Virágszirom-levél szavaimat
ne add oda szélnek, fürgetegnek,
mert várakozó-csöndű magányom
ég felé nyújtja picit spóráit,
levelet hajt hitem, hadd zöldüljön!
A szavak páncélját szétfeszítem,
készülődnek szivárvány-bogarak,
mezők illata álmosan moccan.
Világot akarunk összerakni,
de minden vágyunk darabokban.
Virágszirom-levél szavaimat
elkódorgó áprilistól félttem,
jaj, a hajad illatától félttem!

Virágok I.

nem ígérték: illatoztok
nem kértek csak elfogadtok
de az ember telhetetlen
vágyakozik: semmi ellen
készíti a menedéket
kitalál hát minden szépet
bástyát rendel önmagának
vizes árkot honnan támad
hajnal fénye kakasszóra
még egy óra még egy óra
halálban is illatozók
örök némák sose szólnak
fejeteket meghajtjátok
éles kés a reggel rátok

Szerelemföltő

1.

Szerelmünket üldözi a tél
jegenyék ujjai görbülnek a földre
varjak szárnyai alatt melegszik a csend
kristályokon lépked a szó
kettészeli torkomat egy kiáltás
megreped előttem a föld
s fagyott rögök robbannak szívemen
kedvemet a nap torkára szorítom
zokogjon a horizont felett

2.

Szerelmünkben virágra vár a csend,
ágait a napba nyújtja,
őszai harmat szárad rajta.
Teste hogyha szárba robban,
súlya alatt ketté roppan.
Tudom, a fény ha bekerít,
minden keresztre ráfeszít.
A hallgatásom nem teremt,
ha nem old meg semmit a csend.

Álom között

Felviszlek a hegyre, hajad
meglobogtatja pimasz
mosollyal a szél, és hosszan
sírsz majd, nem tudod miért,
csak úgy fáj valami, tegnap
még illatos volt a fű, ma állig
gondban.

Megsimogatom az arcodat,
s kezeim görcsökké válnak,
körmeim tövisékké, aztán
elered az eső, süvít a szél,
s egy dallamot dúdolok,
a völgy hahózza felel szavamra.
Hallgatom az erdőt, mosolyod
csupasz cinkéket melegít,
behunyom a szemem, forrás
lép ki az éjből, vállamra
borulsz és kacagsz, nevetésed
harmat a fák levelein,
súlytalan.

Állok a sziklán, villan a hold
ezüst szomorúság válladon hajad,
zokogásod virágok hallgatják,
és alakod szemembe zárva elzuhan,
hiába kiáltok utánad.

Zelnicemeggy

Emeli az este a ködöt,
álomfehér csönd a rétre száll,
a vékony ágakra levelek ülnek,
amíg a hold arcomra szítál.
Magához hív a nyírfaerdő leánya:
zelnicemeggy fehérén habzó virága —
messziről imát suttog az ifjúság.

Dal

Ma fújni fog a szél!
Kibontod hajad és énekelsz,
a fák összezsugorodnak fölötted.
Vörös tulipánok hajolnak arcodra,
árvácskák szemében
csillog a csepp nevetés.
Megállunk a szélben.
Zöld az ég, a házak, szemedben
vidáman párásodik a mosoly...
Hajad zöldjén az este sötétlik.
Elindulunk.
Mögöttünk egyedül játszik a szél.

Bezártalak

Bezártalak magamba,
s most nem menekülhetek,
szöknék már, de nem lehet,
fogva tart a képzelet:
igéznek látomások,
gyötrődő lobogások,
szavak bomlanak bennem:
legyőzött a szerelem,
s kívánom, mint a fuldokló,
napjaimon átparázsló
életedet, életemet.

Álltál

Álltál a sugárözönben
Röntgen-sugár ölelésben
torokszorító magányban
lezuhant vállakkal
nyitódni készülő
hűvös tenyerekkel
álltál a fuldokló csöndben
hallgatásra kárhozottan
befelé kiabálva
vártál a sugárözönben
Röntgen-sugár virradatban
a megszülető szóra
simogató csöndjére
parázsló lobogására
ott dobogtam szíved alatt
mellkasodnak feszültem
kilüktettem bőröd alól
hús tenyeredbe csukódtam

Daphnisz éneke

Olyan az arcod, a szemed is,
ugyanúgy simogat a kezed is,
úgy lobban fel benned is a vágy,
mint a nyári kazalban a láng,
formás két melled is úgy ragyog,
mint szerelmes szájbán a fogsorok,
kulcsoló lábad is úgy szorít,
hogyan boldogan vállalom a kint,
a gyötrődés, fájdalom, harag
elsimul jó tenyered alatt,
messze fut az esti félelem,
ha öledbe hajthatom fejem,
és olyan a hangod neked is,
nem tudom, az álom neszez itt,
vagy a sípok szólnak messze lent
a völgybe nyúló réteken.
Fűszálak harmatcseppjeiben
rég kihunyt csillagok remegnek.

Vallomás I.

nagyon szeretlek
bogláros szellőrózsa
erdei madársóska
és újra várlak
galambvirág pókbangó
apróvirágú pimpó
de te messze jársz
indás ínfű gólyahír
gubóvirág nőszirm
arcodra szomjas
ösztrös veronika
kamilla kék ibolya
lázás tenyerem
gyöngyvirág ernyős sárma
daravirág tőzike
hívlak gyere már
téltemető hóvirág
vicsorgó tarka sáfrány

Ködszítáló éjszakák

kéz a kézben láng a lángban
folyton-folyvást zuhanásban
virradatban álom nélkül
asztalomon papír szédül
álom nélkül virradatban
megvolt-hitem darabokban
egyszer-egyszer úgy képzeltem
nem gondoltam soha szebben
tévelyegttem vándoroltam
szabadultam elrohantam
kibámulok ablakomon
papír szédül asztalomon
hallgatom a sötét fákat
ködszítáló éjszakákat

Ötsoros

Összébb húzódnak bennünk a vágyak:
egy ócska heverőről álmodozunk,
ahol csak miénk a fáradtság,
nem kérdezi senki örömünk,
és a falak reggelenként felkacagnak.

Elrejttem magam

elrejttem magam hogy megtalálhass
alkonyatból vetek neked ágyat
kiszólok érted az éjszakámból
elengedlek ha a hajnal lángol
tűnődő ujjaimmal vigyázok
ne riassza el a csönd az álmot
elrejttem magam hogy megtalálhass
szavaimból vetek neked ágyat
metaforákkal üzenek érted
végigfut a láz ha megérted
vacogsz? borítalak takaróval:
melledre hajlok perzselő szókkal
elrejttem magam hogy megtalálhass
karjaimból vetek neked ágyat
szólok a májusi orgonának
a már elkészülő gyöngyvirágnak
és neked is ne siess maradj még —
hullajtja szirmát a tavaszi ég

Rád bíznam

Itt örökké fúj a szél. Homokot hord,
nyugtalan álmaimmal viselőset.
Pentaton álmaimat próbálja egy nyírfa:
magára maradt csönd a válasz.
Rád bíznam a szavaimat,
dermedjenek a könnyek cseppkövébe,
mert ha már egyszer elérek oda végül,
szemem az arcodba ott is beleszédül,
belőlem is kiszakad majd a sírás,
ahogy az égen épül a szivárvány.
Elindul a két vége felől árván,
középen izzik, öröm-zászlót lenget,
derűt dobál a tűnő fellegeknek.
Mindez csak játék, mai sorsom csendje.
Reszket fölöttem a nyári éjszaka,
földre hullanak vibráló díszei.
Kavicsokat simogat a képzelet —
eltemet e földi matematika.
Mert, ha már egyszer elérek oda végül,
szemem az arcodba ott is beleszédül,
lázalom torkomat nem szorítja,
homlokom megérinti egy asszony ujjja.

Kint álomba

Kint álomba fanyalodik az éjszaka,
féléber állatként nyújtózik a város,
száraz falevelek zörögnek a szélben,
csodákra váró ablakokban ég a fény.
Sötét betűkkel rajzol a képzeletem:
fehér papíron imát kulcsol két kezem,
hangtalanul, mint ahogy az emlékezet
borítja rőt lángba a téli képeket,
út mentén a tavaszi nyíló orgonát.
Egy pohár szódavíz, könyvek az asztalon,
lassú mosoly az otthagyt pillanaton,
befelé növekvő öröm, mely úgy hevít.
S azóta minden elém kanyarodó út
gyötrődés és szorongás nélkül is
befutható.

Messze futó

Messze futó vonatok ha visznek
északnak nyugatnak keletnek
hullámzó vagonokban ébren
szundítva vagy ülve tétlen
nappalra várva mindig velem
átfutod tűnő életem
s ha rád riadok
felemelt fejjel
visszamosolyogsz
rám

Vallatóra fogom

Vallatóra fogom a villámfényes tájat,
arcod hűvösét, jóillatú hajad,
rejtőzködő örömed, kezed mozdulását,
gondolataid finom gázlóit.
Alkudozom a settenkedő elmúlással.
Elhaladsz előttem: vallatom a tájat,
remegő falevelek mesélnek rólad,
zivatarok eső susogása árulkodik,
s te állsz az ablak előtt védtelenül,
érzed, hogy nem engedelmeskedik a szíved,
botlik ebben a hiábavaló időben.
Elhagysz, de megaláz a hiány,
térdedhez, látod, nem menekülhetek.

Kérdések

te is? még mindig?
ma ugyanúgy mint tegnap?
éjszaka? gyötrelmem a párnán?
nappal a fenyőfák ölében?
a zavarosan kanyargó utakon?
te is? a félelem szorításában?
egyedül? riadtan vánszorgó
a délután szakadékaiban?
szavak? hangok? üzenetek?
könyvek? olvasás? fülelés
az óracsörgésig tartó éjszakában?
te is? a fehérén világító fák?
a levegő íze? a kétségbeesett tekintet?
fölötted a napkorong:
felemelt kezéd gótikája

Vállainkon

Vállainkra hull a csend.
Képzelt játékaink kacagásra várnak,
utolsó útját repüli a tiszavirág.
Fogom a kezéd, mennék veled,
s csak hallgat bennem az éjszaka.
Köd borítja arcunkat,
szemedben érintetlen a világ,
várnom kellene még,
kegyetlenül égnek a közöny-lámpák,
várnom kellene még.
Szemedben megmártanám magam.
Sóhajomban madarak tollászkodnak.

Csőreikben hulló csillagok

szerettem mindegyiket: Évát Marit Ilonát
Zsuzsi vállamra boruló büszke hallgatását
csókja csöndjét éjszaka villámló kacagását
szerettem mindegyiket: Tündét Csillát Violát
Elza nyíló tenyerében reggel mozdulását
őszi domboldalakon fűszálak gótikáját
szerettem mindegyiket: Nórát Zsókát Júliát
Anna szemének kitárulkozó lobogását
kamasz arcom fölé épített haj kupoláját
szerettem mindegyiket: Ágit Terézt Ibolyát
Olga erdő-puha hangját patak-zokogását
karjainak feledtető lián-szorítását
szerettem mindegyiket: Adélt Mártát Arankát
Kati menekülő szégyenét lány duzzogását
nyári záporokkal fürdető meleg mosolyát
szerettem mindegyikben szerettem azt az egyet
jónál rossznál életnél halálnál teljesebbet
az egyetlen menedéket megszülető sóhajt
a konok reményt, mely minden pillanatban kihajt
megszelidíti szívünket öleli magához
hogy minden mozdulatunk öröm után kiáltoz
dallammá változtatja megbotló énekünket
tenyerére veszi megárvuló életünket
mellkasunk bokrában megbújva riadtan dobol
én is itt vagyok megszülettem egyszer valahol

vállaimra borítottam a tavaszi éjjelt
megbirkóztam a múltat építő fürge széllel
mégis hányszor megtörtént hogy tekintetem
mögött fekete varjak serege károgtott körözött:
csőreikben ott ragyogtak a hulló csillagok

Anna

Kelemen menyasszonya sírva siratta a férfit,
a vállára omlót, a nyakába fodrozódó hajút,
szemhéjait könnyek feszegették, szóra nem mozdult,
csak tartotta a drága terhet, a vigasztalan súlyút,
forró leheletét érezte, a nyártüzű csókot,
a szempilla verdesését, állon a mozgó borostát.
Kelemen menyasszonya sírva ölelte a férfit,
a vonagló fejút, a megosztott vágyban is gyönyörűt,
magához vonta, kulcsolta derekát, játékait,
az ajkak árulkodó mozdulatait és a hangját,
s a férfiból, ledöntve sorra a gátakat, óvó
reményeket megtagadva, ember előtti mélységből,
a kihűlő sziklák üzenetével, az animális
lét iszonyatát cipelve, és a kiszolgáltatott test
öntudatlan lüktetésében üvöltve kiszakadt
a sírás. Átcsapott a fején, arcával szembefordult,
kétkedő mosolya sós káromkodásba menekült.
Kelemen menyasszonya akkor hirtelen tudni vélte,
hogy amikor elhagyja ezt a férfit, a szép szavút,
és szombaton fehérén a pap elé áll, nincs bocsánat:
Kelemen örökre befalazza a szeretetbe.

Kelemen

Fátyladnál is fehérebben állsz mellettem Anna.
Az arcod olyan, mint a Charon ladikjában ülőké,
pedig június virágával hintettem az utat.
Az áldozati rózsák üzenetét hozom a szívemben,
titok a szerelem, titok a hajnalillatú vágy,
a messzi égbolt és körülöttünk a szárnyas csillagok.
De reménytelenül titok vagy te is, nyármosolyú.
Merre bujdosol bátor tekinteted, a mindig éber?
Elém idézte elhagyott folyómat, halaimat,
de most a templom követ tördeli a bezárt pillantás.
Ne hagyj engemet árván e rámszabott szerelemben,
jó szó, kenyérhez kovász, izmaimban az erő te vagy
kora reggelek napfényes látomása, éjszakák
életre kelő neszei, a falevelek zenéje.
Magamat is halkán biztatom: Kelemen meg ne állj,
kezed nyomán házak feszülnek, jövő a rengetegnek.
De a szemed ilyenkor megállít, hűvös borzongás
dermeszt, hulló téglákat, falakat látok mélyen benne,
félelem kavarja a vérem, a titok nem ereszt.
Itt vagy mellettem, de nem velem egészen,
hullnak, hullnak a téglák, csak kicsi arcodat félttem.

A férfi

A férfi a templomkertben ült egy elkorhadt padon,
egy ottfelejtett öreg fűz tartotta fölé az árnyat,
béke volt körülötte, jóillatú, ünnepélyes.
Könnyű szél remegtette a mára nyílt virágok szirmát,
szemét behunyta, homloka mögött forogtak,
süllyedtek, emelkedtek, születtek, halni készülődtek
rétek és kertek, éjszakák és virradatok, szavak,
mosolyok és ölelések, a félelem lázálmai.
Minden ott volt, ami most megsemmisülni törekszik:
Anna megénekelte nyaka, vágyban lezuhanó válla,
kardvirágtüzű gerince, viaskodó csípője,
a két órhalom jobb- és balfelől, a combok árnyéka,
az arc keretében a játékos tekintet, a száj
meg az orr, a karok, a simogatni vágyó tenyerek,
a lélek és a test szomjúsága, múlté, jelené.
A férfi az igenre váró percekben tudni vélte,
hogyan lehet szótlán a vágy, a millió sugarú.
Hiányzik a dallam a bőr messzehangzó énekéből:
a szavaké, az elsuttogott reményeké. Anna
elindul a kimért mondatok mámorában az úton,
egyszer visszatér, mert rágombolódik a félelem.

Nyári éjjel

nyári éjjel
felragyogjon
nyári éjjel
harmatozzon
kedvem bokra
meg ne szúrjon
bú kutyája
ne harapjon
jaj szeressen
az az asszony
jaj gyűlöljön
az az asszony
várakozó
el ne fusson
toll kezemből
ki ne hulljon
az ének is
mindig szóljon
öröm rózsa
ne száradjon
minden gondom
arcra bukjon

Möbius beszélgetése Salamonnal

*Az én ágyasházamban éjjeleken
keresém azt, akit szeret az én lelkem,
keresém őt, és meg nem találtam.
Immár felkelek és eljárom a várost,
a tereket és az utcákat,
keresem azt, akit szeret az én lelkem:
keresém őt, és nem találám.*

Engedj utamra, Salamon!
Magamba kövülten állok előtted.
Te ismered a szót és a csöndet is,
a várakozás gyászát és örömét,
csodáltál kettős kupolákat,
letérdepeltél a források előtt.
Engedd el a végső pillanatot!
Értem már a természet titkait,
minden dolgok összefüggéseit,
de megbotlottam önmagamban,
leolvadt elmebeteg arcom,
görcsbe futnak bennem a mozdulatok.
Engedj utamra, Salamon!
Nem akarom megölni a lányt:
hajában fészkel minden bánat,
hitetlenség, félve mozduló öröm.
Mégis csak ő lát engem,
rácsok mögött elhaladó lépteimet,

kifosztott homlokomat.
Halántékomat ujjával elsimítja,
megcsókol a délutáni csendben.
Nem akarom megölni őt, Salamon!
Ember szeretnék lenni, nem Möbius.

Futó percek

Futó percek futó órák
napokban mért asszony-jóság
fejem fölé bánatfelhők
felszakadó szépségernyők
gyülekeznek várakoznak
fenyegetnek nem riadnak
mi lesz velünk hogyha tél lesz?
hideg csöndtől nagyon félek
mi lesz majd ha gyöngé vállad
nem feszül az éjszakának?
ki dobantja meg a vágyad
ha két kezem görcsbe fárad?
hová készülsz messzi útra
szemem elől szabadulva?
haragodnak fenyesében
villámodnak ívfényében
sápadt arcom holtra dermed
lángos szavak térdepelnek
negyven tölgyfa árnyékában
időtenger morájában

Ujjaid nyomából

hanyatt a fűben fekszem
egymásra torlódik sok világ
piciny kardélek arcom hasogatják
hajam fésülik
falevelek úsznak apró vitorlázógépek
a koraőszi csöndben
olyan ragyogás árad rád is
meggyújtalak múlt idő máglyája
kicsi arcod megégetem
hajad vitorláját megfeszítem
összeraklak az elfutó vonatok
szorongó ámulatából
sokezer arc hószínéből
szoknyák apró ráncaiból
vonuló felhők hideg cseppjeiből
búvó szerelmek sóhajaiból
ujjaid nyomából összeraklak
Eszténa

Világot rombolok

Világot rombolok magamban:
arcra borul bennem a félelem,
rád gondolok e vakufényű pillanatban.
Gépesített garabonciásként száguldok,
adósom az égbolt szüntelen fenyeget,
elmúlással riaszt, tüzes nyilaival
rétjeimet szurkálja, hasogatja.
Zihál a szó, visszafelé fut az időben,
sókristályok könnyekből rakódnak,
érted szól az áldozati ének,
botorkál, homlokodat simogatja,
engem sirat, büszke vállamra ül,
titkaimat kifecsegi szüntelen.

Ha eljössz

Ha eljössz hozzám éjszaka
tekinteted engem vádol,
megóvnak bennünket mozdulataid.
Elmehetsz, visszatérhetsz,
eléd kanyarodik az út.
Kapaszkodhatsz fában, virágban,
hajadon átfújhat a szél.
Ha magamra maradok
a szobában
arcra borul a csend.

Nézném az arcod

felragyog az este szeme
bokrok ráncaiban az éj
a hajnallal csókolózik

arcom fintora kilátszik
aggódnak megnyúlt karjaim
megaláz a csend egészen

kifosztott már a hallgatás
bőrödbe karcolnám magam
ülnék melletted tétlenül

míg elindul az éjszaka
nézném az arcod hogy pihen:
ellepik izzó csillagok

Arcában az emlék

Kilincs nyikorogja: van
visszafordíthatatlan!
Úton ballag,
szép vállait a köd
lassan feloldja.

Kilincs nyikorogja: fáj,
még meleg a mozdulat,
magányra vár,
arcában az emlék
kifehéredik.

Ami nincs az visszatér,
a térhez törleszkedik.
Rászámoltan
reggeltől estig ér
az ős illata.

Ami nincs, alámerül,
a jövőt fosztogatja.
Hiába vársz,
szemedtől sötét ég
reménytelenül.

Kettőzött némaság

A hallgatás összekapcsol vagy eltaszít?
Állunk szemben a nappal, szemben a széllel,
arcunkat elrejtjük, elbújnak szavaink.
Tenyerünkben kettőzött némaság fészkel.

Egymás elől magunkhoz menekülhetünk,
és magunkra lelni csak egymásban lehet.
Az ifjúság határán fut az életünk.
Éjszaka vállunkon alszik a képzelet.

A félelem ráncokba fut az arcomon.
Melletted magányom kifosztva kesereg.
Szédülten állunk: megrészegült alkalom,
és a pillanat érett szemként kipereg.

Halk zene szól

Mentem, jöttem.
Ködös utak mögöttem,
feloldható félelmek, bánatok,
lélek alatti titkos járatok.
Bőrünkön a remény kivirágzik,
egyszer eljutunk a közös vágyig.
Falak négyszögében lenyelt sóhajunk,
ezek ketten itt mi vagyunk,
ujjad begye még nem parázslík,
s így marad már az eltékozolt halálig.
Az életemet régen elvesztettem,
sötét felhők riadnak felettem,
jajszót kiabál
a tüskékre hulló jégzilánk,
ki lát meg ebben a ködben, ki lát?
Ezek ketten itt mi vagyunk,
beosztva az éjszakánk, a nappalunk,
halk zene szól a bőröd alól,
rád hajlok, hogy egészen el ne vesszek.

Áldozatra váró csönd

néhány percre óvatos órára
közénk lopakodik a látomás
kitárt tenyereinkben a pillanatok
ujjainkban emlékek botladoznak
kívül az őszi köd belül a félelem
a hiány ráakódik a szájra:
lesz vallomások nappali magánya
bűnbánón előttem térdepelsz
az áldozatra váró csöndben
gyors csókok peregnek arcodon
elhal a vágy az éjszakában

Az emlékezet

Kérdések, kétségek, remények!
Vágyak szorításában az emlékezet,
mely kihajt, váratlanul kivirágzik,
s aztán dideregve dermed
a vállakra, karokra,
a búcsúzó szempillákra,
ajkakra, bozontos ölekre!
Ha megsebzetten lerogyott már a csend,
ki énekel, hogy kiénekelje
a hitet a fagyott rögökből,
tavaszt gyűjtson a bóbiskoló égbolt alatt,
hogyan a magunkhoz szorított
s álomra becézett kispárna
fülünkbe suttogja minden éjszaka:
te vagy,
s jó, hogy
itt vagy?

Kutadba néztem

Kutadba néztem, s elsötétült a víz.
Régóta félek ettől a mozdulattól,
a magamra ismerés döbbenetétől,
a nyomában járó új száműzetéstől.
Kivonulok az életemből, érzékeny
bőröd gazdag tartományát tenyerembe
zárom, véráramod nem szűnő kórusát
sejtjeim ős emlékezetére bízom.
De mit őriz meg belőlem az idő,
ez a csodákat maga alá temető,
a folytonos menekülés lázálmaid:
értelmes létünket magával cipelő
szürkévé silányított, megittasult idő?
Ki őriz meg engem, ha már megkövesült
bőröd se szólít? tekintetemben senki se
akar megmártózni, életre születni.
Üres pillantások körös-körül. Hát mondd,
miért romlik el minden, ha hozzáfogunk?
Milyen átok ül rajtunk és milyen végzet
hogy nem tudjuk átölelni az egészet,
hogy szánkban a rész is keserűvé válik,
sohasem jutunk el a teljesült vágyig?
Minek a fénye ez és minek a lángja,
mely boltó szívünket most is körüljárja?
Tudom én jól: még nincsen erre benned válasz,

ma még a létezés rabszolgagondja fáraszt,
s a megrajzolt világon át csak néha látod:
valaki a te szemekkel nézi a táncot,
amelyet benned, kívüled, mindenütt ropnak
nekifeszülve a mámoros alkonyatnak.
Megállsz olykor fáradtan az ablakod előtt:
szemben az utcán lassan kúszik a délelőtt,
és mélyül benned a visszafojtott látomás:
kutadba néztem, s elsötétült a víz,
régóta félek ettől a mozdulattól,
a magamra ismerés döbbenetétől,
a nyomában járó új száműzetéstől.

Játék

Hajadban holdfény bujdokol,
megrebben az alvó pillanat —
jó volna, ha még így lehetne,
s nem lenne cinikus éppen ez,
és az éjszakai ellágyulás.

Koreografált jelenet a színpadon,
megtanult és tévesztett szerepek
álarcban, jelmezben, de a jövő
vonzó illúziója nélkül.

„Játszótársam, mondd...” —
hol van a játék,
az öröm öröme? s ehhez társ?
Ha leveted magadról az inget,
állsz a szobában dideregve,
s rád gombolódik a félelem.

Mozdulatok

Az izmok elvadult ösvényein
éjszaka útra kelnek a mozdulatok,
messziről, a kamaszkor elhagyott állomásairól,
ahol derékig nő a fű a céltalan sínek között,
csodára vágó óvatos tenyerekből,
hallgatások ihlető szorongásaiból indul,
az első hálószoba falaiból,
az elhagyottság olcsó pózaiból.
Felparázslanak az elfelejtett mozdulatok,
tiltakoznak, gátakat emelnek,
vágyakat, csókokat fenyegetnek.
Múltam némán tátogó őrei,
haláltól menekülő vérerek csatornáiban
fuldokló partot nem érő látomások,
ne engedjete a múltamba visszahullni,
fel kell oldódnotok az időben,
mert maga alá temet
az élet.

A vágy

A vágy nem ismeri az utakat,
sem a félelem útvesztőit,
csikorító télben virágzik,
rozsdamarta őszben tündököl.
A vágy nem ismeri a rácsokat,
a megbotló szív rohamait,
hínáros szavakat nem suttog,
nem hazudik vérbő dáliákat.
A vágy nem ismeri az álmokat,
a lélek feketülő éjszakáit,
látomások hálójában nem remeg
ablak négyszögében nem istenül.
A vágy nem ismeri az elmúlást,
krizantémok szirmain nem pihen,
él kortalanul homlokunk mögött:
lobogtatja a létezés szele.
A vágy csupán önmagát ismeri.

Szerelembúcsúztató

Szalad a szél, üres zacskót kerget,
föler a dombtetőre, szédülten megpörög,
hosszú haját, a színes szalagokat lobogtatja,
őrülten táncol, hanyagul dobálja lábait.
Vonaglás ez inkább, bajvívás a térrel,
belerúg egy sörösüvegbe, az másiknak ütődik,
lavina indul lefelé, sűrűsödik a folyam,
dagad, hánykolódik, barnán, zölden,
hullámból fröcskölődik, üvegszilánkok
permeteznek, a kiszáradt fűszálak torkára
poshadt sör bugyborékol, habzik.
Átkozódik a szél, átpréselődik
a felhasított sátrakon, a fekvőhelyek
matracait függönyként szétteríti,
a törülközők úsznak, mint vitorlázógépek
a koranyári alkonyatban.
Gyűrött plakát csavarodik egy oszlopra:
remeg a fenyőfahúr, a huzalok
ijedten más nótát muzsikálnak,
a reflektorok kifolyt szemmel a színpadra
merednek, ahol felborított székek sírnak,
krepp-papír menyasszonyok súgdolóznak,
virágok bársonyán a bőr felhólyagzik.
A konzervdobozokon egy kettétört dobverő
csüggedt szólót improvizál,

a mikrofon, mint hatalmas tengeri kagyló
önmagától megmámorosodik,
ez az én hatalmam, hörög, s lázam:
másban visszhangot kelteni,
felerősödni benne, mint a vágyban a szerelem,
mint szorított csuklóban a lüktetés,
mint az utolsó lélegzet az elszáradó tüdőben.

Felborult az állvány, lerogyott a szerelem,
kiüresedett lélekkel hevert a mikrofon.
Fejét lehajtotta, mint az oktalan
állat, várta a halált, arcát a szalagok
elmaszatolták, többé ki nem fényesedik.

Fehér inged úszik

halotti szemfedőm: fehér inged úszik
vérszalag bukdácsol utánad
nyakad köré citerás szomorúság
árnyékok hűvösébe temetkezik
fehér inged úszik: halotti szemfedőm
nézd a csizmád: csupa vér csupa vér
szoknyák ránca: pengeél pengeél
halotti szemfedőm úszik: fehér inged
hegedűk húrjai pengve elpattannak
pentaton álmok csöndesülnek
így múlik el minden: csupa vér
ragyog az arcomon a csókod helyén

Volt bennem

Volt bennem egy kert, késő június várakozott
a gyümölcsfák alatt, a levelek nem mozdultak:
riadtan vigyázták az idegent.
Gazdátlan kerítés téblábolt a túlsó végén,
ablak négyszögéből végképp láthatatlanul.
Eltűnődtem (tudom, ma már ez korszerűtlen),
régipázsitok futottak a talpam alá,
zöldben fürdött minden pillanat,
suttogtak a délutáni árnyékok,
és harmónia íze volt a csöndnek is.
Betelt az emlékek csöppnyi pohara,
elmúlt a kerti otthonosság.
Talán a nyár is, az is elmarad.

Nyitott és behunyt szemmel

Nyitott szemmel indul felfedező útra a vágy,
ujjak ágbogán megpihen, töpreng erőt gyűjtve,
de a nyak meredélyén kapaszkodik lázasan,
megbújik játékra várva a fülcimpák mögött,
forró levegőt dúdol a komoly frizurába.

A dombokon már izgatottabban ver a szíve,
szomjat olt, mielőtt a sötétben elmerülne,
ujjong, táncol a hason, a csípők kerületén,
sietősen kúszik a bokáktól a combokon,
mint, aki halálát keresi, a boldog véget.

Remegő teste, ahogy megérkezik:

behunyt szemmel indul felfedező útra a vágy,
amit eddig látott, jaj, kavargó látomás lett,
és csak érzi már, hogy egyetlen lüktetés
ez a létezés előtti rendosztó zűrzavar.

Felsír a vágy, idegek cibálják, tépik egymást,
a két ember némán egyszerre alámerülne,
lebegne, sodródna, mint a remény a tengeren,
vagy kiszakadna, elnyúlna a halál öblében,
mit a riadó szív olykor magának festeget.

Ó, a felfedezés öröme! Öröm az ember,
nem nyílik lelke csupán a büszke fájdalomra,
a másikban ébred szerethető önmagára,
amikor teste elpihen és lát, és újra lát.

Levél I.

Zizeg az eső a nyári éjszakában,
susognak a félénk fűszálak,
udvarol a szél a tetőcserepeknek,
zavaros víz bugyborékol az úton.
Sohasem mutatja magát így a nappal
abban a levélnyi mozdulatban,
nem látom már a délelőtti fényét,
nem érzem a várakozás csöndjét —
az ablak alatt felsír egy mentő szirénája.

14 610

Tizennégyezer-hatszázötven remény
az éjszakák fenyvesében,
s ugyanennyi józanság a nappal
hitet oszlató égboltja alatt.
Magad gyújtod meg a bánat
bombához futó zsinórját
hamuszínre váltó arcod hiába lángol.
Ölelésbe szakadó rettegések
löknek a másnapok kifent kardjaiba.
A mégis-remény veled suttogja:
építhető ház pillanat-téglákból,
mosolyok kötik a falakat.
A kezed, ha tétován elindul
tizennégyezer-hatszázötven nappal
elhamvadni készül, s mert nagyon fázol,
betakar bennünket ez a felnőtt éjszaka.

Lobog az őszi

Lobog az őszi, hideg szél perzseli a leveleket,
ott, ahol lábnyomainkat dajkálta a nyár,
vigyázó kezemmel homlokodról a gondot elsimítottam,
áldogáltunk a csodálkozó tekintetek előtt,
zizegve lehullottak a pöndörödött aranyfillérek.
Zajongva keringőznek a bánat károgó madarai,
szárnyaikkal takarják ritka reggeleinket:
úton van már a tél, sűrűsödik a felhő,
zimankót lehelnek a fákra az északi szelek —
siessünk, mielőtt végleg megkeseredik az álom,
ablakodon már csak a jégvirág díszeleg,
nézd arcomat, keményedő barázdáimat,
ne várjuk meg, amíg csipkét rajzol a zúzmara
a világra, hunyd be a szemedet, aludjunk!

Levél II.

Kutatni jelent és jövőt ha mersz
alkotni a mindennapok törmelékéből
tagadni a bánatot ha térdre lök
inni a források vizére hajolva
nézni az elfutó vonatok után sírva
adhatóra gyúrni félő önmagunkat
kérő tenyérben sokáig pihenni

Ha messzire

Ha messzire fut tőlünk a vonat
csodálatunkból mi marad?
Kettétört ág búcsúzó kezünk,
összezáruló ég fölöttünk.
Térdre bukó bánat szorítja a szádat,
nem kulcsolom már az éjszakádat.
Kattog a vonat, ütemet ver a kereke,
behallatszik a nyírfák éneke:
ágammal, ha hozzád érek
nyoma sem marad a télnek.
Megszerettelek olyan nagyon —
görcsbe fut bennem a fájdalom.

Idő fordul

álmod lebben
fáradt éjjel
párnád gyűrőd
szenvedéllyel
kopogva szól
minden óra
idő fordul
rosszra jóra
megláthatod
ébren várva
hogyan kúszik
reggel lángja
szobád falán
egyre feljebb
csönd növekszik
beljebb beljebb

Hegyek templomában

Hegyek templomában homlokomat
patak vizére ejtem,
fenyőfák súgják az imát,
hallgat bennem az ének.
Képek a messze futó utak fölött:
szomjas vándor behajol az éjszakába,
a hold kapukulcsot keresgél,
fehéren világít a házfal,
az ajtóban árnyékos szempár
közeledő lépteimet vigyázza.
Hegyek templomában elhal a dallam,
álmok settenkednek
északnak, keletnek,
elhullajtja terhét az éjszaka,
világos udvarba tér a gondolat,
színtelenné alázódik a látomás.
Valahol havazik a zelnicemeggy
illatos virága.

Köszönöm

Köszönöm a szóra bírt hallgatást,
a kamaszos ölelések lázát,
bőröd forró kitárulkozását,
köszönöm két kezed puhaságát,
csókjaid mélytengeri gyöngyét,
az első rózsza puha szirmát,
jó szavaidnak esti csöndjét,
tekinteted felgyújtó varázsát.

Úgy nézlek, mint évezredes csodát,
hitetlenül és reménytelenül.
Úgy nézlek, hogy nincsen közöm hozzád,
nem figyelem, mennyire fáj belül
ez a visszafojtott látomás,
csak ne szólna karod, szád, szemed,
ne volnál olthatatlan lobogás,
hogyan tudnám: megszerettelek.

Csigolyák ütközőin

csigolyák ütközőin utazunk mind a ketten
huzatos szélben vacogó félelemben
kattogó hétköznapiakon át ritkán látszik a város
messziről felsejlik a táj odavon magához
hallgatjuk a holdat permetez az éjszaka
negatív varázslat minden szava
körültünk lassú halál szövi a csöndet
megdermeszti arcunkon az utolsó könnyet
elhagyott állomásokra nem tér vissza a vonat
csak egy irányban halad mint az elárvult gondolat
valamikor... valahol... valaki... valami...
megfejtethetlen vallomásokat hallani
jó volt az íze a dércsípte galagonya
kétszer is meghalt az erdő álmaim otthona
kőkénybokor kincsét kitáró vadszeder
a tanya mögött az út ő vitt engem el
villámlik dörög már harmadik éjjel
ütközőn utazom kihűlő reménnyel
a felhasadó sötétben újra látom
térdre bukik egyetlen virágom
látom látjuk mind a ketten
csigolyák ütközőin vacogó félelemben
a kardvirág vére elfolyik föld nyeli
köd vastagszik maga alá temeti
nincs mozdulatunk dermedten kiáltunk

de csak hörgünk nem rezdül a vállunk
szó ha lenne kinek szólna ebbe az éjszakába
szárnyatlan szállunk két öngyilkos árva
megérint olykor a futkosás szele
arcunkat karmolja a túlélők éneke
hitek örömök a létezés horizontján
a jövő füvetlen réten feszeng egy pányván
két öngyilkos árva szárnyatlan zuhanunk
hallgatjuk az éjszakát nincsen már nappalunk
két kisírt szemünk mint egy-egy forró kráter
hamuban hamu a partokon fellobbanó lángnyelv
arcunk barázdáit ujjhegyek be nem vetik
csigolyák ütközőin száradunk az utolsó reggelig

Háttal az éjszakának

Vörös, sárga és lila: öledben három szál gerbera
Az asztalon elszórt jegyzetlapok: kinyitott ablakok
Suttogom az ájult éjszakát, mely a múltnak adott át,
arcod színével tüntetek, hajad zászlóját lengetem.
Az idő játszik velem, ha most a szélre emlékezem,
az eső sötét függönyére, szemed rémületére.
Élizzanak a hónapok: júniusok, júliusok,
hiába óvtam megsérült a nyár, nem ölel karja már,
csak vére fogy, ereje, haláltól óvó lendülete.
A szeptemberi gyászban felsikolt és elporlad, ami volt.
Az anyag arcom nélkül még megőriz, lesz menyegző is,
jókedvbe bújtatott igened, végigjátszott szereped
majd hálás tapsokat aratnak, csak benned fuldokolnak.
Háttal az éjszakának, torkod feszítő kiáltásban,
te is némán, én is csöndben,
ránk rakódott gyötrelemben.
Vörös, sárga és lila: öledben három szál gerbera.

A szerelem volt

Téged megvéd a hallgatás,
nem árulnak el mozdulataid,
nem nevezed meg szíved csöndjét,
nem adsz nevet a fuldoklásnak,
vágyaidat nem faggatod,
nem perelsz kihúlt csókokkal,
nem bánt a megdermedt ölelés,
mert nem tudod, hogy, ami benned
hosszú heteken át lángolt,
s most lassan elhamvadni készül,
fesztes bőrödön átsugárzott,
karjaidba erőt lüktetett,
combjaidat keménnyé tette,
a fejedtől a sarkadig
kifordított önmagadból,
a szerelem volt, a szerelem.
azóta én szólok általa.

Hazugság épül

Hazugság épül hazugságra,
de nem úgy, mint Déva vára,
nem egyetlen éjszaka alatt
omlanak össze a falak,
napokra hetek,
hónapokra évek,
megbicsaklott szenvedélyek
mélyítik egyre a réseket.
Nincsen hit a várba,
talán nem is volt,
csak az elhagyott májusi hold
ragyogtatja fel a szobát,
talán csak a szemek, a vállak,
a szomjat oltó csípő,
a gondolattalan tenyér
s az éjszaka: olyan fehér,
hogy szinte bánt.
A mondatok emlékeznek.
A mozdulatok újra élnek.
Nem egyetlen pillanat alatt,
nem úgy, mint Déva vára,
nem egyetlen éjszaka alatt
omlanak össze a falak.
Fölénk nő a törmelék,
nem látjuk, csak érezzük.

Állogálunk elveszetten,
nincsen hit a várba,
talán nem is volt —
mégis félünk: elveszítjük,
ami talán még lehet,
mert újra épít az emlékezet.

Mert az idő

Mert az idő így múlást:
nincs már szédület
csak arcod félhomálya
félárbocon a remény
szárazföldnek nincs határa
kőbevesző vitorlák
a múltat nem suhogják
valaha-volt lett a tengerész
tenyere alól bámul az óceánba

Átölelnek a csillagok

Egyszer levetsz magadról, mint egy inget,
kihajolsz az ablakon, szárítod a könnyet,
elnézel az utca magasában a fák fölött,
nem érzed még csak az alázó áldozatot.

Lemosod arcodról az arcomat,
ujjaim nyomát lassan elsimítod,
melleid nem ragyognak fel többé,
nem szorít magához a csodálat,

mert itt a csoda, a szóban felparázsló,
az éjszakádat felborító,
kidübögi benned a csöndet,
a szerelmes hiszekegyet,
hiszek az egyetlen folytatásban,
a megszülető kettős magányban,
hiszek az egyetlen menedékben,
a körülfolyó reggeli fényben,
hiszek az illatodban,
félve mozduló mámorodban,
a hajadban, ha felragyog:
átölelnek a csillagok.

Letérdepelnek

a szavak letérdepelnek
a végső pillanatok előtt
érvelnek halkán vitáznak
kapkodnak mentségek után
haladéért könyörögnek
megtagadják a múltat
jövendőért sírnak
igazultan árván szólnak
pusztulóban is hajtanak
virágot ígérnek óvó álmodot
messzelátó tisztaságot
szótlán szóval esengenek
a végső pillanatok előtt
mégis csak letérdepelnek
de a test az fölkiabál
ha vonaglik is sose enged
önmagára fordít lángot
pusztulhatnak kardvirágok
vérerekbe dermedt cseppek
akkor is kiénekelnek
néma szájjal szólintgatnak
test ritmusán fönnakadnak
meghalt szavak éjszakája
páros csöndünk fuvolája
mert csak a test emlékezik

izmaiba temetkezik
mozdulatok ösvényein
kóborló furcsa állat
tátott szájjal szaladt neki
a megnyíló nagyvilágnak
koppant orra: nagyot vétett
megölelte akit féltett
szánta védte megszerette
múló szókkal dédelgette
és most itt áll és vitázna
szavaiban régi lángja
de a végső döntés előtt
térdre hullnak a mondatok

Mert ami

mert ami fáj csak az dalol
sebet üt rajtad valahol
nyársra tűz mint egy kardvirág
a nyári kertek illatát
kihajt benned mint daganat
a görcsbe rándult pillanat
itt állsz magaddal vitázva
csak lobog benned a fáklya
unt fény korszerűtlen szerep
belesápadsz ki érti meg?
mert ami fáj csak az dalol
sebet üt rajtad valahol

Búcsúzás

Kihaltak a búcsúzó,
mint ősállat-maradványokat
a múzeumban,
bámulnak az emberek.
Félbemaradnak a csodák,
mint a lélegzetvételek,
a görcsbe rándult szívverések.
A hiány ünnepe a búcsúzás,
még igen s már nem.
A nemlét tereit méregetjük,
eljön a nap, az az óra,
s a tétlenségben arcra bukik
a tegnap.

Nézzük a zuhanást

most hogy csöndesül a vágy
s csukódnak
szárnyai a szónak
megköszöntünk mindent
mindkét búcsúzónak
nézzük a zuhanást
megtagadott szemmel
simítod a számat
sebzett tenyereddel
tudjuk mind a ketten:
nincs szó magányra
nézzük a zuhanást
és szánjuk magunkat

Kardvirág

megtagadnál
kardvirágot
nyári szellő
kívánságot?
szívem rétvét
letipornád
erdőm csöndjét
megzavarnád?
tegnap voltam
nyári zápor
szemed alatt
könnycsepp-mámor
égig érő
napsütésben
kezed izzott
hófehérben
kezem tegnap
símogatott
megőriztem
illatodat
hogy lehetne
mindez mára
szemfényvesztés
füstje lángja?
nem látlak az

ablakodban
függöny ránca
nem is moccan
úgy eltűntél
haragodban
fekete szél
bánatodban
megtagadtál
kardvirágot
nyári szellő
kívánságot
szívem rétyét
letiportad
erdőm csöndjét
megzavartad

Búcsúztató

minden utam tekeredjen
lábaidra ráfonódjon
gyöngé szellő fojtogasson
ágak körme simogasson
bárhová mérs azt kívánom
ne lelj csöndet puha ágyon
találj éjjel kis hatalmat
ne lelj soha nyugodalmat
visszhangomat elraboltad
szavaimat szélnek adtad
hitem fordult önmagába
ne harapjon hát hiába
húsom adom tápláléknek
véreimből meg jót ihatnak
szemem zöldjét ráadásnak
nem kell többé ősi lángnak
erdő mélyén zöld tisztáson
harminchárom szarvas táncol
agancsaik fölizzanak
gyertyái az alkonyatnak
szarvas táncát neked adom
köd vastagszik rád borítom
beburkollak eltemetlek
sírod fölött szól az ének:
vidd magaddal erdő csendjét

virágoknak harmatkelyhét
vidd magaddal madár röptét
esti csillag színezüstjét
összeomló fehér vállad
vidd magaddal gyáva vágyad
felejtésre kárhozottan
nyíljon bánat mosolyodban

Ismétlés

Csillagszórós-látomás
ámulat-lobbanás
átfutó félelem a szív körül
körben mindenki örül
csak bennünk zokog térdet hajtva
a sorsába bukó örök fajta
szeretni szegődik egy napon
magára marad hajnalon
míg két hegycsúcs között
a reggel újra ráköszönt

Mit ér a szó?

Mit ér a szó, ha belebotlik
az el nem mondható üzenetébe?
Jönnek a kusza hétköznapiak,
a vágyat oltó töprengések,
megaláztatások.
Kifoszt engemet az idő,
ujjaidat nem kulcsolod fölém,
nem zársz arcod hűvösébe.
Visszhangot nem verek, mint ez az ének,
a hétköznapiak partjain száradok,
magára hagyott a remény,
parázsló bőröm elhamvadni készül,
ölelj magadhoz: ne féljek ilyen nagyon!
Szoríts, hogy át ne bukjak
leselkedő halálomon.

Konok virágok

Ahogy múlnak az évek, egyre több a papíron az áthúzás. Terhüktől roskadoznak a sorok, tétlenül váraкоznak. De felragyog a reggel, s a szikrázó hó-magány kibontogatja konok virágait.

Emlékek hímpora

Emlékek hímpora arcodon: pillanat.
A szavak elizzanak a szerelemben.
Várunk a fehérő szobai magányra.
Ablak négyszögére várunk mind a ketten.

Belém martak. Térdedhez menekülhetek.
Ujjaimban mosdatlan szók ágaskodnak.
Meg-megdobban bennem felismert hiányod:
felöltöztet és rólad mesél a holnap.

SZAVAK FOGLYA

*Ha minden elveszett,
s minden homokszem
kipergett már ujjaid közül,
gondolj a tengerre,
amely benned ugyanúgy
hullámszik, mióta megvagy,
mint bárki másban.
Nem ihatod ki a nagy vizet,
hajts fejet nyugodtan,
ha a hullám közeledik.*

Mennyi halállal

Albinoni: Adagio
Albinoni: Adagio

Mennyi halállal halsz,
amíg eljutsz a végső menedékig,
a semmitlen semmi partjain túlra,
ahonnan visszatérni se kíván az ember.
Mennyi vágygal vágyik az ember,
amíg arccal bukik a folyó vizébe,
s nem kínozza a szomjúság,
sem az esztelen alámerülés,
nem gondol a megadásra.

Mennyi halállal halsz,
amíg kifényesül a lelked,
s magad leszel a büszke folyam,
amelyben mások megmerülnek,
szótlán szóval esengenek,
te leszel a befogadó tenger,
megtelsz nagy-nagy szeretettel.
Nem gondolsz többé a múltra,
hogy mennyi halállal hal az ember,
amíg eljut a végső menedékig,
sem arra, mit ér, ha a vágy mégis
visszatér.

Bezárul

Mint amikor bezárul a lélek,
s nincsenek szavak a feltámadásra,
visszhangtalan a lélek,
mint a nyugodtan hullámozó tenger,
úgy nézem, ami hátra lehet még,
se befelé, se kifelé nem figyelve.
Túl vagyok minden filozófián,
már magamban se csalódhatok,
pedig rémlik valami,
mintha akartam volna valamit,
amitől megborzong az ember,
ha a teljesülésre gondol.
Mi lehetett?
Egy álom volt talán,
sötét erdőben bolyongtam,
s már majdnem kiértem,
amikor fölébredtem.

Elvegyülök

Mintha egyetlen tömbből faragtak volna és nem lehet más csak a vallomás messziről lassú imát suttog a tenger a félelemből már nincs csak villanás a behunyott szemű égbolt alatt megered a szó mint a gyors nyári zápor bugyborékol a boldog önfelédte nevetés de az öröm nem tud ma sem magáról maradtam végleg ebbe a tömbbe bezárva nincs menedék többé se közel se távol lehet hogy nem is akarok innen megszökni magához ölelt a boldog végső pillanat s mint egy aláaknázott összeomló épület amelyre rászámolt büszke korunk elvegyülök mindörökre a föld porával

Itt

Most nyugalom van,
nem hallatszik a város,
egy eltévedt autó suhan csak az úton.
Minden kibékül az idővel,
a borús égbolt könnyezni készül,
s azután este ereszkedik
rám.

Jaj, ha elmúlik az éjszakával,
ami még veri a szívemet,
s nem zihál többé a tüdő,
a behunyt szempillák mögött
nem látom már a múltat.
Ha a sors leveszi magáról
a szakadozott kabátot,
engemet.

Mindegy

Ha lecsendesülnek az álmok,
s észrevétlenül elmúlik a reggel
meg a dél és az este,
amikor nem emeled fel tekinteted,
ha a szépség közeledik,
amikor nem számít se múlt, se jelen,
de nem várod a jövőt sem,
akkor már hiába állnál az úton,
hiába várnád, hogy felvegyen valaki,
nem jár arra senki.
Aki megállhatna, már elhaladt,
hűvös szél fut a nyomába,
por kavarodik meg átok.
Minden mindegy már.
Neked is.

Végállomás

Bármerre menekülsz, nincs már
olyan szeglete a világnak,
ahol lecsendesülne benned,
s partjaira találna újra a lélek.
Messze északon, ahol a hó parázslík,
s lent, délen, ahol izzik a levegő,
pálmafák között, vagy a csend
torkot szorító sivatagában,
nem nyugszik sehol sem a láz.
Idegenül mozogsz a házak és a fák
rengetegében.
Úgy hullt rád a magány,
mintha nem mutatta volna magát
évekkel ezelőtt, amikor utakra sodort,
visszhangtalan látomásokat lökött eléd,
s térdre kényszerített.
Most már ne siess, üres a megálló,
a következő busz
a végállomásig közlekedik.

Szavak foglya

Szavak foglya vagy, mióta már!
Elvarázsolt varázsló,
aki elfelejtette
az egyetlen ígét, amely feloldhatná
ezt a gonosz álmot.
Rongyolódik díszes ruhád,
köntösöd lassan lemállik,
itt-ott világít a tested,
s egyszer majd teljesen
magadra maradsz,
mezítelenül álldogálsz
a tekintetek előtt,
ha lesz még, aki halkán rád figyel.
Akkor szabadulhatsz,
ha a cserepekből
újra épületet emelsz,
nem várat, amely bezár és kizár,
nem büszke palotát, ahová nem ereszt
a marcona kapuőr.
Széles fűtenger ünnepel körös-körül,
a szélnek bókol a nyírfa az ablak alatt.
Őszinte vagy, te is tudod,
meg az a madár is,
amelyik éjszakánként megül
az öreg tölgy száraz ágán.

Valahonnan

Valahonnan Hollandiából,
ahol a nap sohase lángol,
ahol a zöld fű mindent betemet,
ahol elbukik a gyötrő igyekezet
kiválni a többiek közül,
innen a csend karéjából,
ahol lovak futnak közel és távol,
ahol a rét közepén csak Schumann
nyugtalan zenéje hallatszik
(éppen próbál egy zenekar),
innen fut haza a képzeletem,
hogy elérje még száradó gyökereimet,
s fellélegezzek, mielőtt eltűnik a nap
a fakó horizont mögött,
amikor már emlékké válnak
az átizzított nyári éjszakák,
nem szól az elcsendesült mámor,
csak a szív kopogja furcsa ritmusát.
Otthon a forró júniusban megöli magát
a rettenet.

(Hollandia, 1992. június 5.)

Idegen égbolt

Idegen égbolt ejti le csillagait,
vállaimon egy más kultúra.
De ahogy előre futok az időben
egyre kevesebb lesz a szavam,
nem akarom már elmondani,
mit várok az ébredő naptól.
Annyira világosan látom már,
s tudom, hogy értelmetlen
minden kitűző szándék,
mert olyan messze vannak
az egykedvű csillagok,
hogy a távolságukat
csak megérteni lehet,
elfogadni nem.

Reggel a park fűvén

A park fűvén feketerigó kóborol,
az ágak között vadgalamb
próbálja a hangját,
szedelőzködik lassan a pára,
áttör a fény a vékonyodó felhőkön.
Itt ülök a szépség
szomorú igézetében,
várom, hogy nekilóduljon az élet,
s rohanjon, kavargogjon a világ,
szorítsa gyomromat az idegesség,
zúgjon a fejem a zajtól,
várom az autók túlkölését,
a lökdösődést, a friss rohanást,
a goromba kiabálást,
a türelmetlenség
kétségbeesett mozdulatait.
Már elfeledtem, milyen, amikor
a park fűvén a feketerigó kóborol,
amikor a vadgalamb
a párját keresi,
amikor lassan felemeli tekintetét,
és vidáman rám néz a reggel.

A csoda szomjúsága

Üldögélsz a töltés oldalában:
előtted a mozdulatlan folyó,
amely azonban halad,
öntudatlanul, élettől gazdagon.
Nézed a folyót, a múltra gondolsz,
messzi városokra, ahol fiatal
lányok lábait simogatja a víz,
amikor belelépnek, hogy messzebb,
a jövő felé vessenek vágyakozó
pillantást.
Szép arcukat elviszi a folyó,
s most formát kap a széttörött
álom, amint behunyod a szemed,
hogyan a kép rád találjon.
Kihajt bennünk az elvágódás,
nem csupán a csoda szomjúsága,
s itt a töltés oldalában
üldögélünk a jövőre várva.

Talán

Ma már nem várom a reggelt,
a bizonyosság mozdulatait,
nem hiszem, hogy megváltható
lenne a világ, s nem vár senki.
Engemet se.
Egyre jobban húz az éjszaka,
az ébredés nélküli álom,
amikor úgy lépünk át a határon,
hogy azt se tudjuk, volt-e valaha.
Talán halni készül bennem
a szándék, a terv, a vágy.
Szemem fáradtan lecsukódik:
s ami jön nem is gyötrelmes,
nem is jó.
Csak van.

Valaha I.

Valaha minden egyszerű volt,
nem tartott az út évekig.
Amit kigondolt a gyermek,
a képzelet máris megélte.
Most minden göröngyös,
nincsen más, csak a lázadó szív,
a nyugtalan lélegzetvételek,
a szorongó félelem
a napsütéstől meg az esőtől,
a frontoktól meg a vihartól.

Valaha minden egyszerű volt,
az örökkévalóság pillanata,
az elbódulás az illatos réten,
a madárfütytös erdőben.
A legkisebb királyfi meséje,
ahogy legyőzi a gonosz sárkányt,
mert magán nem kell úrrá lennie.
Azóta ő is megöregedett,
csak a múltban keresgél,
és a sárkányok is mind kihaltak.

Amint

Amint útra kelnek a virágok,
belőlem is kiszakad
a reménytelenség.
A félelem országútján
bandukolok, hátha valahol
rám talál egy sziromlevél.
De ezen az úton
még fű sem terem,
csak forró szél égeti
az arcomat.

Aki elment

Valaki a peronon áll és integet.
A vonat már régen kifutott,
még a hajnali órákban.
Üres az állomás.
Messze a sínek az égig érnek.
A férfi előrebámul, mintha látná
az utolsó vagon lámpáit,
pedig nem is volt itt, amikor
a vonat kifutott az állomásról.
Lobog a keze, mint zászló
a búcsúzkodó szélben.
Aki elment, nem jön vissza.
Arra az állomásra nem érkeznek
többé szerelvények.
A férfi nem akarja ezt elhinni.
Elindul a pénztárhoz jegyet váltani.

Elindulni

Elindulni az ösvényen,
amely úgy kanyarog,
hogy nem néz vissza.
Elindulni, elhagyni a várost,
amely részt kér belőled,
fölessza a véred,
rátelepszik a tüdődre,
a szívedben zakatol.
Elhagyni a nemlétező
birodalmakat, az esztelen
tipródást, a seholsem-volt
vágyakat, s lerázni
a hamis illúziókat.
Menni az ösvényen,
amely az égbe fut
előtted.

Csillagfény

Egyszer csak kész lesz az ember,
s onnan visszabomlik,
foszlik róla a hús,
töpörödnek az izmok,
redőnyöket ereszt a bőr.
Leépül, ami az égig hevítette:
mámor, szerelem, szenvedély,
hit, keménység, bújdokló szavak.
S nem is kívánja már a magasságot,
a lélek járatlan útjait,
nem lenni szeretne,
ahogy a csillagfény a földig ér.

Éjszaka

Hallgatom az éjszakát, csillagok fénye zuhog,
levelek mozdulnak a vállam fölött,
megáll a szél is a fordulónál,
várakozik, aztán elindul újra.
Nyugtalan lélekkel figyelem a csöndet,
kiüresedett a vidék, mint bennem a láz,
elnémult a szó, viharvert legény a szépség.
Mire várok ebben az elgyávult éjszakában,
a szó lyukadozott sátora alatt?
Nem ment meg a csillagok fénye,
a mozduló levelek a vállam fölött
csak a könnyű szélre vigyáznak.

Csak a bánat

Csak az élet mondható el nem a halál.
Nem az udvaron bóklászó hallgatás,
nem a horizont fölé emelt tekintet,
az elvagyódás a parttalan semmibe,
amelynek mélysége és kiterjedése,
igazsága és gyalázata sincsen.
Ami elmondható, arról mégis hosszan,
befelé fordulva hallgatunk,
mint amikor hosszú útra indul az ember,
s megül a szoba közepén,
mert arra gondol, hogy van-e onnan még
remény a visszatérésre.
Az öröm nem beszél, hanem nevet.
Nem ad szárnyat a gondolatnak,
csak a bánat szónokol.

Koszorú

Most arról kellene szólni,
mi történik a világgal,
ha túlél bennünket.
A vallomás tárgya az legyen,
tiltakozzunk-e ez ellen,
vagy engedjünk a rémületnek,
az ostoba félsznek,
a gyáva pillanatnak,
amelyik kitakarja lelkünket.
Meghal velünk a világ,
vagy csöndesen utánunk küld
egy apró mosolyt, ki bánja?
Ha megmarad, úgy kell neki,
a halhatatlanságát tövis-
koszorúként illessze
vértanú fejére!

Végképp

Álltam a kerítésnél, és néztem az időt,
lassan közeledett a fűtengerben,
hullámozott a haja, ahogy átfújta rajta
a lejtőn meglóduló szél.
Vajon mit akarhat?
Egyszer lehajolt, felvett valamit,
forgatta a kezében, s mint haszontalan
dolgot maga mögé dobta.
Nem tudom, mi volt az,
de megfájdult a szívem,
s megborzongatott a szél.
Megállt előttem, rámnézett,
s kezet nyújtott.
Akkor már tudtam, hogy a tengerben
végképp elmerülünk.

Amit lehet

Mára mindent elfeledtem,
a madarak nem húznak felettem
párhuzamos vonalakat,
mint régen, a mesében,
amikor az erdő szélén üldögéltem,
s fölöttem szárnyak suhantak,
bennem meg álmok virradtak
tavasztól késő őszig.

Akkor mindent megszerettem,
a madarak elhúztak felettem,
becsukta szirmát a virág,
mint régen, a mesében,
de nem hervadt el a csikorító télben,
s kezemben fészkelte a világ,
és úzótt, mint a szomjúság
megélni, amit lehet.

A felhők

Nézem a kisiút, tenyerével
a messzi égbe bámul,
vagy talán nem is a felhőkben
sétál, hanem a múltban kutat
valami elérhető vágy után.
A kisiú befelé figyel,
hallgatózik, kifutott valaki
az ég peremére, hangosan dörömböl,
de senki sem nyit ajtót.
De ki is válaszolna?
Nincs a múltban senki,
elköltöztek a madarak is,
nincs csak a növekvő magány,
amely a felhőket az égre
borította.

Dal II.

Úgy zuhog rám a tavasz,
mintha sohase lenne vége.
Nem is kell semmi más,
csak ez a napsütés.
Jó lenne most születni,
kiégne belőlem, ami később
a szívemet zavarja.
S ha így lehetne,
nem kellene lehajtott fejjel
átgázolni
azon a folyón.
De nem lehet.

A kelta lány

Keskeny vállad ivókorsót, ha tartott,
derekadat könnyű szél ölelgette,
csípődben, ha lobbant lázas izgalom,
titok volt az is, mint a férfi vágya.
Nem ismerted még a szüntelen sírást,
a torkot szorító bánat-markokat,
a vesztes szív ideges lüktetését.
Arcod a fekete haj sátorából,
mint harcosok győzelmi jelvénye fénylett,
pillantásod messzi útra hívott.
Milyen véletlen emelt a sírgödörbe?
Tüdőt szárító láz vagy éles gyilok?
Fehér fogsorod ártatlan reménye
becsapta tizenhét szárnya évedet.

(Miskolc, Herman Ottó Múzeum)

Forrás vize

Valaha-volt mély mederben,
valaha-lesz végtelenben
bandukolunk mind a ketten,
fölöttünk az éjszaka,
mögöttünk az út pora,
bennünk meg a hallgatás,
a megbicsakló vallomás.
Valaha-volt folyó partján,
üldögeznénk, ha lehetne,
kezem arcodon matatna,
kiúsznánk a végtelenbe.
De fölöttünk az éjszaka,
vállainkon a hold pora,
forrás vize vígan habzik,
kicsi arcod könnyben ázik.
A hegyháton a fenyőfák
kihallgatják az éjszakát,
bennünk pedig riadót fúj
a boldog otthontalanság.

Májusfa

Májusfa virága
keserű meg édes,
májusfa virága
arcodon de fényes!
Májusfa virága
hajadon záporoz,
májusfa virága
ruhádra rácsorog.
Májusfa virága
keserű meg édes,
májusfa virága,
ez a lány szeszélyes.

Fagyott fák között

Te nyugatra mész, én keletre.
Mindketten újabb gyötrelemre.

Sínek szegdelik a vágyakat,
ne félj, kifakul az áhítat,

csak a fájdalom nő nem a gyász,
varjak fölöttünk: oda a láz.

Fagyott fák között a nap lángol,
bennünk emlék sincs parazsából.

Négy éve halott már a gyermek:
a szók azóta térdepelnek.

Mások sós könnye arcodon,
a bohóc ruhája a színpadon,

de tenyérre vár sebzett teste
ujjak hegyén hogy énekelne.

Kitárt bőrröd, mint a kardvirág:
magamba zártam az illatát.

Te nyugatra mész, én keletre.
Kihajtunk újabb gyötrelemre.

Hányszor voltam

Hányszor voltam reménytelenül elveszett,
olyan, mint akit a félelem űz,
s nincs menedéke sehol.
Hányszor futottam valami elől,
ami körvonalazatlanul égette a szívem,
de hiába volt minden.
Mert amit nem lát az ember,
csak belülre rajzolja a képzelet,
attól nem szabadulhat.
Ott voltál mindenütt,
s én úgy tettem, mintha nem így lenne,
mintha lenne más,
melletted egy szívdobbanás
az utolsó lélegzet —
nélküled.

Néhány órája

Ülök a szobában, rámrakódik a magány
filozófiája: az elveszettség.
Színtelen a világ, mint a rémület,
formátlan, de a kiterjedése,
a súlya végtelen.
Nincs íze a nyárnak,
a kacérkodó napsugárnak,
csak a csönd növeszti szárnyait,
felleget borít a vállamra,
szememet homályosítja.
Néhány órája, hogy elmentél.
Tengerek hullámzanak a szemeidben.

Csendes ágyban

Mi maradt mára?
Szép arcod félhomálya,
csak a könnyek,
melyek jönnek,
ha szívem messze kóborol.

Pedig más volt rég,
nem voltam még emlék,
ha nem vágyban,
csendes ágyban,
elküldtem minden éjszakát.

Mi maradt mára?
Szép arcod félhomálya,
újra veled,
és életed
tenyeremen egy pillanat.

Ha volna

Ha még egyszer lehetne,
s volna, ami már elhagyott,
ha nem lenne kifulladásig
végtelen út előttem.
Ha a remény ágbogán
nem akadna fenn az idő,
s ami itt maradt
nem volna végképpen elveszett.
Annyi minden volna, ha lehetne.
Nem szólnék ellened,
de magamat se bánthanám.

Minden nap

Ülünk csendben, elveszetten,
az ablakon féhéren izzik
a jégvirág.
Nézzük magunkat, befelé
kiabálva, mint két árva.
Könnyünk sincs a halálra,
mint ahogy nevetésünkben
sem fürdenek a hegyoldalak.
Mi is lenne, ha volna remény
a feltámadásra?
Nem tudok más lenni, virágzik
bennem a bánat, távoli vendég
nálam az öröm.
Jókedvem sátora alatt
kicsi arcod minden nap
megázik.

Félfhomályban

Ilyennek szerettél valaha?
Arcomra kövesült a bánat,
Ígéret maradtam csupán,
amely elhalványul, ahogy
múlnak az évek.
Megtalálsz még önmagamra lelten?
Vagy a hiányom nem fáj már,
csak a néma közöny veri mellkasod?
Nem voltam jó, ahogy bennem a világ,
menedéket nem adott az idő.
Nézem az arcodat, a csillagok
alig vetnek valami fényt,
félfhomályban élek.

Valamit kellene

Finnországban esik a hó —
odahaza a tavasz lángol.
A zsalugáter résein át látom:
Finnországban esik a hó.

Odahaza kilépsz a házból,
arcodon a tavasz lángol,
rám gondolsz a lassú ébredésben:
nem tehetnéd soha szebben,
mert vágyom rád e rettenetben,
ahol szoknyák ránca se rebben,
ahol sítalpakon fut az idő,
és tompán fénylik a nyírfaerdő.

Valamit kellene magammal tenni,
ujjongani, a világot szeretni,
amikor Finnországban esik a hó,
odahaza meg a tavasz lángol.

Még látom az arcodon az éjszakát,
az elfojtott vágy finom bőrnyomát.
Messze vagyok, nagyon távol —
otthon meg a tavasz lángol.

Estéli hallgatás

Csak szótlán vallomás kellene,
a térdhez törleszkedő ragyogás,
hallgatni, ahogy a nyírfákról
csöndesen zuhog a fény.
Megfejteti a tünedező neszeket,
a szembehunyás gyöngéd varázslatát,
amikor útjára indul a képzelet,
s szárnya nő a puha suttogásnak.
Csak szótlán vallomás kellene,
minden szemben elfér a világ,
amely vásárra viszi a szavakat,
hazug portékát csinál a beszédből.
Maradna az estéli hallgatás,
a hajnalok tiszta zenéje,
a felébredés boldog szájíze,
hogy itt van ez a nap is,
kitárja röptető szárnyait,
csak maradj csendben:
a pillantás a szívedig ér.

Vadvirág

Ne hallgass a vadvirágra,
szirmát bontja, szépítkeznek,
szemedbe néz és eltemet.
Ne hallgass a vadvirágra,
neked tetszik, neked virít,
rád borítja a felleget.
Ne hallgass a vadvirágra,
szavadba köt és meggyötör,
mert nem dicsérted eleget.
Ne hallgass a vadvirágra,
ha erdőn - mezőn vándorol,
hidd el: szép színe hiteget.

A végtelen

A te dolgod, hogy vigasztalj,
az arcomra békén ráhajolj,
az enyém pedig elindulni,
végigmenni az úton.
Látod, ostoba minden gondom,
félelmem, rettegésem.
Süt a nap, virágozik az élet,
csak az én remény-leveleim
száradnak, töpörödnek.
Ha egyszer innen el kell mennem,
s megfullad a dal a pillanatban,
s szemhéjaim alá csukódik a világ,
lesz egy nekem szóló dobbanás,
átfutó remegés a szív körül?
A te dolgod, hogy vigasztalj,
az arcomra békén ráhajolj,
hiszen én megyek messze,
ha kifutok a végtelenbe.

Szótár

Nézd csak, kezemről egy szó
elrepült.
Leszáll-e valahová, nem tudom.
Otthontalan az ige főnév nélkül,
amelyet megszólíthatna.
Ha egyszer elmegyek,
ne lapozd a szótárt,
hiányoznak azok a szavak,
amelyek visszahívhatnának
odaátrol.

Ahogy elmentél

Ahogy elmentél, havazott a szívem,
nem csodálta senki a varázslatot.
Álltak, ettek, ittak,
beszélgettek valami semmiségről.
Pedig elmentél; utánad úszott
a bánat, mint valamikor régen,
az ünnepi mesében,
ha elment a legkisebb, aki jó volt.
Hiába hívtalak, üres szó volt
a könyörgés.
Lehajtottam a fejemet.
Láttad?

Hallgatok

Megnyugodott benned a világ,
s a válaszaid is világosak,
ha vannak még kérdéseid,
ha töpreng benned az alkonyat,
mindent felold a látomás.
Bennem nem hajt fejet a világ,
nem csitul sohasem a láz,
s ha van is egy-egy pillanat,
ami a szívemen áthalad,
távoli emlék marad.
Mint az is, ami még marasztal,
amikor hozzám ér kezed,
s a bőrod így vigasztal,
de mint aki már eleresztett,
csak még a hangja reszket,
kimondani, amit nem tud még,
amikor a lebukó ég szinte ég.
Hallgatok mielőtt útra indulok.

Könnyek nélkül

Hány éve már, hogy melléd sodort
a bennem dúló nyugtalanság?
Azóta kortyolgatja vérem az idő,
menekülök, mintha lehetne elfutni
önmagunk elől.
Hová is, merre?
A születés előtti csend messze van,
s legalább ilyen reménytelen.
Hányszor nem mondtam, hogy szeretlek,
pedig a mozdulataim ezt suttozták,
ezt üzente a tekintetem,
ezt fecsegte a hallgatásom.
Lázálmaimba nem jöttél,
s most már nem is hívlak,
amikor télbe csikordul a vágy,
és súlyos szavakat kiabálnak
a jegenyékre szálló madarak.
Csak legyen erőm a végső pillanatra,
megállni könnyek nélkül,
ahogy búcsút intenek
az állomásról elinduló
személyvonatnak.

Véget ért

Elcsendesedik a világ,
visszatér az ámulat,
csak a virágszirom
szorong, ha földet ér.
Felfénylenek a csodák,
mindennek tegnapi az íze,
s nem bolyong a szél
zavartan a fák között.
Ennyi történt csupán.
Egy zavaros nap véget ért.

Reggel

Úgy ébred az első pillanat,
mintha visszahúzná az álmot,
átbukik a halálon,
s visszatér a múltba.
Nézem az arcod, amint készülődik,
perreg a film, s én nem tudom
a rendező nevét.
Pedig azt hiszem,
enyém a főszerep.

Mégis

Nem akarok megszökni
a tekinteted elől,
nem akarok menekülni
a szavaid elől.
Mégis a parttalanra vágyom,
ahonnan visszaűz a vágy,
s a félbemaradt mondatban
mindig vársz rám.

Szárnyatlan szálló

Aki elment, többé már nem köszön,
kihúlt a lépte a küszöbön.
Szomorú tekintete nem verődik
a ház faláról vissza.

Elfojtott könnye lassú tengerár,
középen egy eldobott rózsaszál
úszik a vízben céltalanul,
amíg lassan a mélybe ér.

Mindenki elbukik, aki él,
a nap korongja is a földig ér.
A víz fölött sirályok vadásznak,
a zsákmányt a parton leejtik.

Szárnyatlan szálló gondolat —
papírom foglya így marad.
Ha elnémul a kiáltó száj,
csend motoz a porlepte úton.

Égi vadász

Elvegyülök,
mint egy vadnyom
az éjszakában,
nem talál rám
semmilyen vadász,
legfeljebb az égi
mezőkön kóborló,
de annak olyan
bánatos a szíve,
hogy nem foglalkozik
a földi világgal,
így aztán azt teszem,
ami éppen jólesik,
meghajtom a fejemet
minden vadvirágnak.

Kalimera

Egy picinyke fénysugár,
amely elsőként sietett meghalni,
amikor szemhéjaimat feszegette,
a tenger üzenetét hozta,
a tengerét, amely jelen nem valóan,
mégis ott lüktetett a szobámban.
Messziről jöttek a hullámok,
megcsúszott rajtuk a reggeli fény,
olykor mérgesen rácsaptak a parti kövekre,
de jöttek rendületlenül, múlhatatlan
lüktetéssel létezésük óta.
Úsztam a láthatatlan tengerrel izmaimban,
szerettem volna visszatérni
erre a partra itt, ahol megfeneklett
az ágyam,
de olyan nehezen ment az ébredés,
pedig tisztán hallottam,
amint az elhaló fénysugár
még elsuttogta: Kalimera.
Jó reggelt!

AZ ÁLOM VÉGE

Hajnali vers

Ágaskodnak az igába fogott szavak,
vágatnának, de heveder feszül a szügynek,
a lovas türelmetlen, repülni szeretne
a habos csillagokba.

Hajnal lobban az éjszakába,
mocorogva szétterül az álom,
könnyeznek némán a fák,
valaki halkán átbukik a halálon.

Micsoda végzés fut a csendbe:
árnyéktalan lobogás, mely csak világít,
eleven tűz, pusztít, de életet hajt.

Ráborul a hallgatás a vállakra,
dédelget, becézget, kihallgatja
a szív gyorsuló ritmusát.

Térdednél térek

Hiába minden rettenet,
a csend eltol magától,
útfára enged, mint a szél
a hajnali álmokat.
Térdednél térek magamhoz,
s mint aki azért volt valaha,
hogy most újra lehessen,
fejemet fúrom csalitos öledbe.

Vasárnap

Ma minden olyan fájdalmas,
az éjszakában lassú nesz motoz,
csupán a lélek friss üzenete:
a virágot bontó büszke mámor
forgolódik. De vajon kell-e
más, mint, ami elkövetkezett?
A világra némán hull a hajnal,
s egy árnyék halk lélegzetvétele:
tenyérbe simuló árva homlok.

Máglyán

Fellobbanunk, mint a máglya:
gyors tűzön pörkölődünk,
elfut a kíméletlen pillanat,
s nincs idő, hogy szép arcodon
a vágy nyomait még eltakarjam.
Tele van veled a világ —
utolsó lélegzetvételemben is
ott dobogsz mellkasom börtönében.
S ahogy befutnak a büszke lángok
jajkiáltásod visszaverődik
megsápadó arcomról.

Parázslík

Parázslík a szó a számban,
meghalok a hallgatásban,
feláldoznak a reggelek,
közönybe bújt tekintetek.
Elizzanak a nappalok,
éjszakára már seb vagyok,
láztalanul hullám dobál,
ablakomban csend kiabál.
Odakint a néma felhők
keresik a nekik tetszőt,
jégszilánkra rózsát tűznek,
halott hajnalt így üzennek.

Ne hidd

Ne hidd, hogy a vágy hamis útra tévedt,
s elhagyhatja a rég óhajtott menedéket,
hogy otthontalan a sírás,
és könnytelenek az éjszakák.
Ne hidd, hogy feljön a nap a hegy mögött,
s nem takarja felhő az eget,
hogy a madarak boldog szárnyalással
minden reggel ünneplik az életet.

Szomorú szemem

Szomorú szememben zöld a tenger,
s nagyon messziről jön a hívás,
csak suttogás, amire hozzám elér,
bőrömet borzolja a drága hang,
dobál a meg-megújuló kétségbeesés.
Milyen áramlatok indulnak odalent
a zöld hullámok bársonya nélkül,
ahol már nem simogatásra gondolunk,
hanem a félelem szorítja torkunkat?
Szomorú szememben zöld a tenger,
nem törik meg rajta a fénysugár,
elnyel mindent, a villámok ezüstjét,
a tornyosuló felhők falánk árnyékát,
a napot, amikor elfekszik a horizonton,
s a rémülettől felgyűrődik a homloka.

Nincs nyugalom

Nincs nyugalom a föld alatt,
csak a föld lelke muzsikál,
nincsen vágy, sem esztelen remegés,
sem a csípődöt körülfutó ölelés.
Csak a föld csendje muzsikál
halott fülnek hallhatatlanul,
szíved ritmusát kalapálja,
mosolyra fakaszt, hogy ne feledd:
neked szól ez az üzenet,
ami támad a föld felett,
kedves szóban, ölelésben,
felparázsló, büszke vágyban,
mozdulatban, nevetésben,
napot szülő boldog fényben.

Lakodalom

Tombol a násznép, zúg a lakodalom,
remeg a fal, izzadva dől a mámor.
Hol van még a kakaskiáltás,
amely beszegi az üvöltést,
a harsány jókedvet, az önpusztító
büszke lobogást, a kivagyokiság ígéit?!
Forog a tánc, izzadva dől a mámor,
szép a menyasszony, arca csak úgy lángol,
kihajtott a vágytól, izzik a láztól.
Pörög a sokadalom, megremeg a táncról,
csak egy valaki ül a széken
szendergő szobrába fagyottan:
lehajtott arcán könny csorog.

Egyedül

Fojtogat az éjszaka, elkerül az álom.
A nyálkás sötét bebújik a bőröm alá,
s burjánzik, nő, dagad, keményedik.
Ablakszemek figyelnek az úton,
megrettenve álldogálnak a fák a parkban,
zsugorodnak a magukra hagyott bokrok.
A csillagok remegnek az égbolt
foszladozó szoknyája alatt.
Itt maradtam. Egyedül.

Álom

Amikor elfáradok, húz az ágy,
az álom mégis elkerül.
Nézem, de nem látom a világot,
körben a házakat, a fuldokló fákat.
A felvillanó fényben az arcodat látom,
ajkaid furcsa fintorát,
szemed rejtőzködő mosolyát.
S ettől hirtelen melegem lesz —
a viaskodó szélben férfias könny
remeg az arcomon.

Éjféli hold

Hallgatom a zenét. Elbújt a hold:
sötét felhőt húzott magára.
Éjfél közelít. Az ágy, mint sírgödör
várja áldozatát.
Nem tudok meghalni,
amíg szól a zene,
s a hold is bújócskát játszik.
Ülj az ágyam szélére:
riaszd el keserű álmomat!
Hallgatlak. S ahogy elmesélsz,
hirtelen a hold is felragyog.

Szegényen

Három nap nélküled,
kitépett szíromlevelek
a feltámadt szélben.
Ideges rohanás,
és szavak után kutatás
az új végtelenben.
Három nap rettenet,
hová bújtál, te, képzelet
lázam börtönében?
Magamba fordulok,
talán lesz elegendő ok
látni téged fényben.
Vagy, ha már nem látszik,
ami szivedig parázslík,
meghalok szegényen.

Nehéz sírás

ma rám talált a szerelem:
gránát robbant a szívemen
riadt madár az ég alatt
szárnyát zárta és lezuhant
tűzbe vágyott hagyni álmot
megtalálni boldogságot
így lettem én beteg vándor:
koldus előtt meleg jászol
ízes étel asztalodon
nehéz sírás szép arcodon

Ma minden

Ma minden lélegzet — nélküled.
Hiányoddal büntetted,
s én mint a végsőkig elszánt bűnös
már-már feladtam magam.
De nem tudom, lennél-e börtönőröm,
szigorú foglárom,
aki éjszakánként cellámba vonul,
s megadja magát a vágynak.
Vállalnád-e, hogy végrehajtod
a szigorú ítéletet,
amely neked szánta sorsomat?

Hullám

Hosszú utazásra vágyom veled.
Megpihennék hajad sűrűjében,
megmásznám nyakad meredélyét,
s szomjamat oltanám, ha a csókokat
te is akarnád.

Melleid ujjaimra vágyakoznak,
a simogatás felkavaró csöndjére,
amikor elindulnak a lassú hullámok,
s nem tudod, milyen időt mutat az óra,
tegnap van-e, vagy már a záporos holnap,
s mindegy: zenekar lett a bőröd,
szerelem-szimfóniát muzsikál,
s egyre hangosabban zuhog a zene,
mint amikor földomlás közelít,
rabul ejt a mozdulat.
De én se szólok többet,
őled előtt térdepelek,
s várom: maga alá temet a hullám.

Öledben ringass

Még nem tudom, mit mondok,
ha földig ér az éjszaka,
s észrevétlenül megmoccannak
az elfelejtett álmok.
Kiszolgáltatott arccal
figyelem a készülődő vihart,
amely mellkasomban fészkelődik,
s robbanásra vár.
Mit is mondhatnék:
magamra hagyott a világ,
körülfalaztak az évek,
s a repedéseken csak a könny,
csak a bánat szivároog át.
Ne engedd, hogy megöljön a szó,
öledben ringass, halálig.

Nélküled I.

Olyan lassan telnek a percek,
amikor nem vagy velem.
Lapozom a múltat, hátha megjelenesz,
kilépsz az ajtón, elindulsz az úton,
mert tudom, láthatatlan
erők vonzanak.
Várom, mit is tehetnék,
pedig szívesebben ölelnék,
érezném arcod bársonyát,
s magamat — veled.
De nem lehet,
hiába rajzol a képzelet,
elbukik ez a nap is — nélküled.

Ki ad választ?

Ha arcomra kövesül a bánat,
ki lázítja fel az éjszakádat?
Kinek suttogod a hiszekegyet,
ha már elfeledted azt az egyet?
Melletted kinek a csöndje virraszt,
ki nyújtja az álmoknak a vigaszt?
Kérdésekre ki ad akkor választ,
ha arcomra kövesül a bánat?

Nincs élet

Egyszer elhagyom a várost,
háttal fordítok a házaknak,
a reménytelen zajoknak,
a fuldokló fáknak,
az embereknek,
s elindulok oda,
ahová nem érkezik hívás,
s akik ott vannak se tudják,
hogy én is velük vagyok.
Magammal viszlek,
mert nincs nélküled
napfény, zaj, fa,
nincs nélküled lélegzet sem,
nincs élet, se halál.

Hiányok

Ha reggel arra ébredek,
hogy nem vagy velem,
felhő borítja be
kék egem.
Ha megszöksz az éjszakából,
a lelkem elsötétül,
s vad viharok
támadnak.

Karnyújtásnyira

Éjszaka újra rám tört a bánat,
s mint aki utat tévesztett:
testem köré hurkolódtak az ágak,
nem mehettem, ahová a szívem hívott,
csak forgolódtam, száraz levelek
pödörödtek izzadt tenyeremben.
Mi lesz velem, mondd?
Szemem fényét félelem fakítja,
mellkasomban buta álmok.
Karnyújtásnyira, mégis távol:
hiányzol az éjszakámból.

Hajnalban

Térdre hullottam,
s mint akit megverték,
nem remélve semmit se már,
csak még egyszer beszívni
a közeledő hajnal illatát,
úgy vártam a csendben.
Jött is lassan lopózva,
felkészült a hátamon,
befúrta magát a hajamba.
Megadtam magam a sorsnak,
de az utolsó pillanatban
tekintetem beléd ütközött.

Elégek

Mibe kapaszkodjak,
ha napok múlnak
egymás után nélkülöd?
Nem látom az arcodat,
megrajzolni kevés a képzelet.
Körülölel a félelem,
hogyan elvesznek tőlem az évek,
s lázadó látomásaimban elégek.

Eltűntél

Úgy eltűntél, mintha a születés
előtti csendben váragoznál.
Maglehet, nem rám,
hanem valami boldogabbra,
örömré, ami úgy hevít,
hogy felemel magához.
Süvít bennem az elveszettség,
késik az önfeledt ölelés,
becéző ujjaimban hallgatás,
szemedben bujkáló könnyek.
Vigyázz reám, vigyázz nagyon,
maga alá gyúr a fájdalom.

Elsuttogom

Fejemet fúrom csalitos öledbe —
milyen régóta már csak az álom,
a féléber szendergés az ágyon,
az árnyékok hűvösében
az elhagyott mozdulatban,
az óvatlan pillanatban.
Kezed nyomát dédelgetem,
s arra gondolok:
mielőtt végképp elmúlok
még megállok a küszöbön,
s elsuttogom a nevedet.

Hívtalak

Hívtalak szóval, zenével
az éjszaka énekével
bűvöltem az enyhe szellőt,
homlokomon sötét felhőt,
nem jöttél virradatban,
elmaradtál fényes napban,
de mire újra este lett,
a világom már szétesett.

Lobogtunk

Egymás mellett feküdtünk,
s mint amikor ringatózunk
a habok hátán,
elmélyült bennünk a nyugalom.
Nem vágytuk a partokat,
sem az öböl árnyékait,
kilépett belőlünk a világ,
s magával vitte nyúgeit,
a napok hordalékát,
a hiábavalóság ígét.
Magunkra maradtunk,
egymás testébe hullva,
egyetlen áramkörben
lobogtunk, mint a máglya.

Ölébe vesz

Egyszer csak felbukkantál,
a kusza nappalban rám találtál,
s odalett minden rettenet,
félelem és remegés.
Maradj még itt, halkan velem,
amíg felfedez tekintetem,
s annál is tovább,
amíg ölébe vesz a halál.

Csendes szólam

Nem láttalak, pedig mindig látlak,
napsütésben, sötét éjjel,
behunyt szemem mögé rajzol
óvó képzeletem.
Lennél bárhol is, mindenütt
rád kiáltana a szívem,
fölfedezne a nyugtalanság,
ami körülkerít mindenütt.
Megtalál a hangod,
kihallatszik a csendes szólam,
a bátortalan vallomás
elér hozzám és felvidít.
Szemed menekülő pillantása
fogva tart, nem ereszt.

Minden leszek

Elfelejttem magam,
láss olyannak, amilyenek szeretnél,
amilyenek a felfedező izgalom
sejtjeidbe égeti megtört alakomat.
Nem leszek más, csak az,
akinek megláttak szemeid,
s akinek a várakozás napjaiban
magadnak szeretnél.
Minden leszek, ha akarod,
csak nyugtasd rajtam szemed,
s érints meg minden pillanatban,
hogy megéljem a holnapot.

Faggattalak

Kilódultam az álomból,
s mint aki féléberként önmagát keresi,
elindultam visszafelé az éjszakában.
Rád találtam. Ott ültél szemben velem
az asztal túlsó oldalán.
Néztem az arcodat. Szép volt. Gazdag.
S mint aki kincset rabol, faggattalak,
ajkaidat néztem, felfehérítő fogaidat,
nyakadat, vállaidat, melleid
megbújó lomha árnyait.
Szép voltál és gazdag és szerettél.
S mint aki keresi a szóval
elmondhatatlant, úgy néztem rád: segíts!
Oldd fel bennem a görcsöket,
a vágyba futó igéket,
a szótlanságba dermedt látomásokat,
érints meg parázsló ujjaiddal,
hogy elevenedjen meg újra bennem
a lélek!

Kiléptél

Kiléptél az árnyékból,
s egyszerre felragyogott az arcod,
esti fények bolyongtak nyakadon,
bőröd bársonyán szél fészkelődött.
Megláttalak, s újra tudtam,
csoda vagy minden rezdülésben,
amely felizzik, ha szívemre talál.
Botladoztak a szavak,
nem értek el hozzád, mert zsongás,
emberzsivaj vett körül.
S én nagyon bántam,
hogy elvesztettem ezt a gyönyörű
pillanatot is.

A folyó

Mint a folyó, ha árad,
sodor magával levelet meg ágat,
építi és rombolja a partot,
úgy áramlik bennem a szerelem.
Behunyom a szemem, s azt hiszem:
ott ülsz valahol,
s nézed a folyót, ahogy árad,
sodor magával levelet meg ágat,
kavarog benned a szerelem.
Úszom az árral,
s látom, felállsz és integetsz,
vizes arcomat ellepi a könny.

Halhatatlanság

Ha messzire sodor a nyugtalanság,
s úgy érzem, minden véget ért,
ha nincs már remény, s élni se miért,
görcsös ujjakkal mégis beléd fogódzom,
mert nem tudom, van-e halhatatlanság,
van-e öröm — kívüled?

Tenyereden

Szép szemed hajnali csillag,
beragyogja az éjszakámat.
S amikor átjár ez a fény,
nem tudom, mi történik velem,
eleven vagyok-e, vagy halott.
Csak azt érzem, hív a magasság,
s vonz e messziről jövő fény.
Amit tudok, te tudod velem:
tenyereden hordod életem.

Reggelig

Vállamra ül az éjszaka,
lassan elindulnak a vágyak,
s téged keresnek az ösvényeken,
csillagfény porlik utánam,
hiába, nem talállak.
Vagy rossz helyen kereslek?
Végigzuhantál a hűvös ágyon,
kikapcsoltad a külvilágot,
a sötét maga alá temetett.
Mindegy. Megvárom a reggelt.

Bársonyos öledben

Belebújnék bársonyos öledbe,
s csöndesen elringatnál.
Farkasaimat elereszteném,
megvédenél minden haláltól.
De magamtól van-e menedék,
ha a sorsom újra támad,
felemelt kezed elriasztja-e
visszatérő, gyötrő álmom?
Ma még minden így marad:
bársonyos öledben ringatózom,
s megérintem puha szádat.

Önfeladás

Mint aki rabságból menekült,
s átúsza a folyókat,
hallgatta éjszaka a fák zúgását,
a lopakodó vadak surranását,
s lassan megtelt félelemmel,
nyitott szemmel aludt,
mint az elkárhozott halottak,
s nem volt már más csak az önfeladás,
a reménytelenség hívó hangjai,
így érkeztem meg hozzád.
Várom, hogy egyszer megérintesz,
talán akkor újra lehetnék.

Ott jársz

Egész nap rád gondolok,
mert valahol messze vagy,
s nem ér el két kezem,
nem látom, ahogy közeledsz,
megigazítod a frizurád,
hirtelen rám ismersz,
és felragyog az arcod,
mert ott jársz, ahol én.
De mint akit rajtakaptak,
most mégis elpirulsz.

Mi jöhet még?

Ha lehetne több érzés mozdulatban,
több vágy ebben a pillanatban,
ha lehetne más, mint bőröd tánca,
s kellene más, mint szíved vágya.
Mi volna még, nem tudom.
Mert engem te mindig kitakarsz,
olyan vagyok, mint akit seb borít,
eleven fájdalom, dobál a láz,
mi lesz velem, mondd, mit akarsz,
eléget ez az ostoba nyár.
Mi jöhet még, nem tudom.

Kettős fájás

Olyan nehéz most másra figyelni,
téged várlak minden mozdulatban.
Puha árnyékok futnak át szobámon,
mintha megérkeznél, átkulcsolnál,
s elúznéd feltámadó félelmeimet.
De nem jössz, gyötrődsz valahol,
feltartóztat az újra nem lehet,
s pontosan érzem: kettős fájás
sorvasztja mellkasod.

Megérkezel

Nehéz ma minden gondolat,
ilyen lehet a sötétzárka,
ahová nem érkezik hívás,
s ahonnan nem jön jajszó,
csak csendes sírdogálás
virrasztja az éjszakát.
Súlyos terhem a csend,
kiabálni nem bírok már,
kapkodok levegő után,
s várom a felmentő ítéletet.
Talán mégis megérkezel.

Szimfónia

Hiányoztál. Mindenütt
kerestelek.

A fák mögött, a felhők haragjában.
A szemlehunyás ólmos fáradtsága
eltakart.

Pedig milyen jó lett volna,
ha a hangodba burkolózom,
s megtelik zenével a lelkem,
szimfónia zeng, ha rád
gondolok.

Közelebb került

Nem mondhattam el mindent,
s most fuldoklom a szótól.
Szorongás hűtötte a vérem,
folytonos gyászban ünnepeltem.
De ahogy nem álom lett,
s közelebb került a rettenet,
úgy vágyom egyre hevesebben
elmondani magamat.
Segíts, hadd suttogja el a szám,
mi történt egy nyári éjszakán,
amikor arra vártam: belépsz
a fölém boruló sátorba.
Nem jöttél, s ez már így marad —
helyetted itt a reggel.

Villám

Kiszolgáltat a szerelem:
bomba robbant a szívemen.
Felhők mögött villám fénye:
messze cikkant föld reménye.

Üzenet

Majd eljövök, ha több fényt
ragyoghat rád az arcom,
ha nem bujkálok a felhők mögött,
s nem vetülnek buta árnyékok
az életemre.

De addig csak a baráti mítosz
sugárzik tekintetemből,
amely — könnyen lehet —
túlél engemet.

Kettős fal

Nincs erőm küzdeni,
mert félek az elbukástól,
önmagam szégyenétől.
Mi jöhet még?
Láztalan éjszakák
hűvös nyugalma, a józanság
fehér fénye.
Maradok hát, bekerítve
a kettős fal börtönében,
s ha hajnalban felriadok,
letörölöm arcomról a könnyet.

Arcod derűjében

Ha szemedbe nézek, erős vagyok,
jöhet bármi, csak nevetek.
Arcod derűjében én is megfürdök,
s tiszta leszek megint.
De ha szomorúan lehajtod a fejed,
s pilláidon ott remeg a könny,
átfut rajtam a félelem.
Aztán hirtelen ledobod a szoknyád:
mindketten újra nevetünk.

Kora ősz

Szőlőszemek íze a számban.
A koraősz lírai üzenete
úgy jut el hozzám, mintha
erejét próbálná a nyár,
pedig szeptember ez már,
vagy inkább borús október,
amikor számolgat az ember:
mennyi van hátra az évből,
s mit kínál az élet,
amely összegubancolódott;
s a tenyéren a sorsvonalak
azt jósolják: menekülj,
érezd a szőlőszemek ízét,
lassú falevelek
táncolnak az arcod előtt.

Látomások

Borús nappal búcsúzik a nyár,
hideg eső veri ablakomat,
fiatal fák hajlonganak a szélben.
Összehúzódik bennem is a világ.
Földrészek kéklő távolsága,
tengerek zölden gyűrődő hullámai,
az idő és a tér közöttünk.
Látomások íze a szánkban,
múlttá szelidülő nappalok,
a kísértő éjszakák nélkül.
Látomások íze a számban:
türelmetlen igék a vágyban.

Várakozás

Várom, hogy megérints,
s felkiáltsanak a tárgyak a szobában:
itt vagyunk mindannyian!
De csak a falióra zenél,
bennem meg térdre bukik
a bizakodás.

Dilemma

Az egyetlen esélyem: kétesélyes.

Fában, virágban

Felderítő leszek, ha messze bujdokolsz,
bejárom a földet, átúszom a folyókat,
tenyereimbe veszem a hegyeket,
a mélységeket és a magasságokat
bejárom minden éjszaka,
csak megtaláljalak.

Gondolj rám, s eljutok hozzád,
hiába állnak utamba erdők, emberek,
gonosz szellemek, sanda szándékok,
csak gondolj rám, ha földig ér
a bánat, s az arcodon matat az ősz.
Ott leszek fában, virágban,
a bőrödet borzoló napsugárban.
Ott leszek, ha már nem leszek.

Mozaik

Állsz a túloldalon,
köztünk autók, emberek,
lárma és tülekedés;
eltakarják az arcodat,
úgy kell összeraknom
az elfutó pillanatképeket.
Ajkaidat figyelem,
üzensz valamit:
hirtelen mindent megérték,
s átszáguld rajtam az öröm.

Szobor

Jó szobrászom,
faragd le rólam, ami felesleges!

Kibomlasz

Kibomlasz a ruhádból,
felveszi tested az enyémet,
együtt hullámzunk,
formás formává fonódunk,
s eltűnik minden, ami volt.
Ne félj, nem vet partra
semmilyen vihar!

Randevú

Erre az állomásra nem érkezik vonat.

Ha most

Ha most elmennél,
utánad futnának az utak,
az elveszített évek sűrűjében
magára maradna a remény,
s nem volna más,
csak az éjszaka üres csendje,
amely megfojtja a vágyat.
Ha most elmennél,
utánad kószálnék én is,
mert magaddal vinnéd
a keskeny ösvényeket is,
amelyeken elbotorkálok
naponként hozzád.

Elfutnak

Elfutnak tőlem a szavak,
s téged keresnek
nappal, amíg várom,
hogy egyszer mégis rám találj;
éjszaka, amíg szivárog
a fény szobámba,
s a csillagok elbuknak
a reggel küszöbén.

Fájdalom

Pirossal tüntet a gyász lobogója.

Hiány

Elfogyott az idő,
a következő szállítmány
vesztegel valahol.

Birodalom

Az én birodalmam
lábbal könnyen bejárható,
nem jelzik cölöpkarók,
sem elsárgult térképek.
Nem állhatok a tornácra,
amíg csendesen emelkedik a nap,
sugarai nem jelölnek határokat.
Az én birodalmam
lábbal nem taposható,
s csak azt engedem
erre az ember nem látta vidékre,
akit magába zárt a szívem.
Aki megérti: amit kezével szorít,
s magához von féltékenyen,
azért nálam semmi se
kapható.

Fekete rózsza

Szívemen nőtt fekete rózsza —
tisztá ábránd nehéz adója.

Ne hidd el

Ne hidd el nekem,
hogy nem illik a szó,
s a lélek nem muzsikál,
a sodródó csónakban
arcunkat a fűzfa nem simogatja.
Velünk él a vers,
igazsága a mi igazunk.
Ha az idő átrohan felettünk,
nem marad belőlünk semmi,
se szó, se látomás,
s az igazság visszfény
feloldódik a közeledő
virradatban.

Kiáltás

Körös-körül sírtak a fák,
szeptemberi eső áztatta a tájat.
A folyó felől halk kiáltás:
zuhanórepülésben egy sirály.
Álltál az esőben, rám néztél,
s messziről is jól láttam:
az eső és a könny
összefolyik arcodon.

Kilincs

Ha egyedül maradok,
s mellettem csak a lámpa virraszt,
kihallgatom az éjszakát.
Fekszem a hűvös ágyon:
így volt, ennyi volt.
De nem nyúlok gyógyszer után,
nem hív a kattogó kerék.
Várom, hogy megállsz az ajtó előtt,
s a kezed nyoma ott marad
a kilincsen.

Az idő

Fészkelődik a hajnal.
Talpam alatt az ösvény pora.
Elindultam.
Vissza sose térek.
A fény mégis kirajzol
az időből.

Halk zene

Szép szavak halk zenéje
úszik, mint a hullám.
A fegyelem bilincsében
ülünk mind a ketten.
Szép szavak halk zenéje
úszik, mint a hullám,
s a part menti füzesből
rémült sirály nézeget.
Torlódnak a hullámok
s megbicsaklik a dallam,
de egymás börtönében
szavak halk zenéje hangzik.

Tele van

Tele van veled a világ:
itt láttalak, ahol most leveleit
hullajtja a gesztenye,
s színét kiabálja
az út mentén a virág.
Itt tartott fogva az ablak,
s csak én tudtam, mennyi dallam
szorult tekintetünk közé,
vártuk, hogy tűnjön el a félelem,
mert a vágy velünk maradt.

Portré II.

Ahogy a tükörbe nézek:
látom, egy katona menetel
visszafelé az időben.

Lassú hullámok

Hirtelen meglódul a vonat,
s elvisz innen messzire,
egy szőke városba,
amely izzik a fényben.
Árnyékot csak a bánat
rajzol az arcomra.
Leülök a folyó partjára —
beleestem a végtelenbe —,
mintha mindenki elkerülne,
csak a lassú hullámok
suttogják a nevedet.

Reménytelen

Reménytelen, reménytelen —
dobogja bennem a félelem,
mert arcod, kezed, szíved nélkül
az életem a csendbe rémül.
Nem várhatok nagyon sokat,
csak megtartó, tiszta álmokat,
fiatal életed üzenetét:
ne siess, ne menekülj, maradj még!

Hullámok

Amikor megölelsz,
ránk telepszik a hallgatás:
a szerelem vágyon túli csendje.
Elmerülünk egymásban,
s észre se vesszük,
hogyan hullámok átcsapnak
a fejünk felett.

Találkozás II.

Néma vagyok: befelé imádkozom.

Temetés

Félelmünket közös sírba rakjuk.

Magány

A hiányoddal takarózom.

Csalódás

Igéző szemeid ígét ígérték.

Most

Szorong a lelkem,
mert távol vagy tőlem,
elraboltak az órák,
s hiába siettettem a perceket,
lomhán kúsztak csak előre.
Ma is elmúlik egy nap —
nélküled.
Ha leltárba veszik a sorsomat,
hiányzik majd egy mozdulat.
Mindketten csak gondoltunk rá.
Most és mindörökké.

Befészkeled

A fal felé fordulok,
nézem az arcodat: alszol,
messze jársz, s én nem vagyok veled.
Boldog lehetsz,
kitárt lélekkel lélegzel,
talán tudod: itt vagyok veled,
arcod árnyékában.
Megérinthetsz,
ha tekintetemmel felébresztelek,
s befészkeled magad
vágyakozó ölembe.

Árva vagyok

Nem tudok aludni, mindig rád riadok,
nyugtalan képzeletem újra rajzolja
alakod, ahogy elindulsz felém
a szeptemberi forgatagban,
csak jössz, melletted autók,
gyalogosok, fékek csikorognak,
jaj, vigyázz, megáll a szívem,
ha megtámad a rettenet,
vigyázz magadra, ha azt akarod,
hogym holnap is várjam:
felém indulsz a forgatagban,
kerülgeted a rohanókat,
s közben te is sietsz,
hogym minél előbb átkulcsolhasd
a nyakam, szólni se tudjak,
mert mi vagyok én nélküled,
árva, nagyon árva.

Nincs hangom

Ami nem is olyan rég
biztos volt, mint az ég,
amely ernyőt tart fölünk,
hogy a hitünk megmaradjon,
csöndes reménnyé szelídült.
Hónapok, évek szaladnak,
megvárhatsz, mintha a rabnak,
akit halottá fokozott az élet
vigaszt adhatna a jelen,
ha kifogyott belőle a jövő.
Így vagyunk most —
bukott ki a szó a szádon,
s én csak motyogok befelé,
mert nincs hangom a gyászra.
Még az út is kivet magából.

Megmártózom

Forró a bőrod, mert engem szeretsz,
s magasra csap a lázad.
De nem hozom a vizes ruhát,
eldobom a csillapítókat,
engedem, hogy elégjek,
pedig nem vagyok
buddhista szerzetes,
sem életunt kalandor.
Megmártózom a tűzben,
s engedem, hogy a salakot
elsodorja a szél.

Téged hívlak

Ha arra várok, hogy elindulj,
s megtaláljon a tavasz üzenete,
nem álldogálhatok gyáván
a folyó partján én sem,
s nem nézhetem, hol kisebb,
hol veszélytelenebb a víz.
Nem vágyom a túlsó partra.
Téged hívlak minden pillanatban,
s csendesen, de bízva remélem,
egyszer megérkezel hozzám.

Ködös reggel

Lassan ébred bennem a reggel:
álmos köd nyújtózik a tájon,
de amint az első napsugár
áttör a bánat sűrű szövedékén
végképp megérkezem.
Itt vagyok, tekintetedet kutatom,
arcodon utolsó pillantásom nyomát,
ujjaim óvó mozdulatait,
a bizonyosság puha csöndjét.
S ahogy rám nézel,
kalapálni kezd a szívem,
érintésedre vágyom:
maradj velem örökre,
amíg a köd végképp
maga alá nem temet.

Valaha II.

Ha hosszú útról visszatérek,
kiváncsian faggatom az arcodat,
mivé tette az idő, amely kifoszt,
megaláz és semmivé tesz.
Mert úgy vagyok már
minden megélt pillanatban,
hogy nem hiszem el magamat,
aki minden útról visszatér,
mert valaha beletemetkezett
az arcodba, s most nem menekülhet,
akkor sem, ha földig ér
a temetni készülő éjszaka.

Elmondhatatlan

Egyszer kilépsz az életemből,
s ha felbukkan az arcom az időben,
érdeklődve forgatod,
mint egy régi fémpénz
képes oldalát.

Kiváncsian, de szeretet nélkül.
Eloszlok benned, mint a köd,
ha meglódítja a könnyű szél,
nyomom se marad,
csak kellemetlen emlék sajgat,
hogyan volt valaha valami,
ami győzni akart,
de belebotlott
az el nem mondhatóba.

Porlik az idő

Úgy néztél rám,
mint aki nem ismert sohasem,
nem álmodta velem az éjszakát,
nem élt a nappalok
sorsfordító igézetében.
Kihalt tenger a szemed,
nem vet haragos hullámokat,
nem ringat, nem készítet
élet-halál küzdelemre.
Még hal- emléke sincsen,
csak a sós meder
göröngyös hullámai ragyognak,
s porlik az idő,
amint megfújja a szél.

Sirályok tánca

Kilencvenszer kelt fel a nap,
s amint átszakította az éjszakát
szétáradt a fény a tengeren.
A sirályok lassú tancba kezdtek.
Álltam a parton, mint minden reggel
azóta, hogy összekeveredett szemed
az ébredő tenger színével.
Évezredek üzenetét hozták
az egymásra torlódó hullámok,
megsemmisülni vágytak,
mint ahogy én,
amikor párnámon pihentél,
s elindultunk, hogy behajózzuk
az óceánt.

Vita

Mindent tudni akarsz,
ami a múltból átszivárog,
a vallomásokat, az öleléseket,
az álmatlan éjszakákat,
amikor útjára indul a gondolat.
De a szavak magukba zárnak,
nem adnak ki senkinek.
Ne kérdezd, mi voltam valaha,
ha eléd terítem az ősz.
Ami velünk történik,
nem született meg az időben,
kezünk egyetlen érintése
többet mond néhány
vitába zárt éjszakánál.

To be or not to be

Könyököl az ősz a vállamon,
lelkemre vadásznak az álomtalanok,
a szerelemből kiszorítottak,
az élet-jövevények.
Harcra támad kedvem,
s én, aki magamat eltemettem,
felhőket hajtottam árvaságom fölé,
napsütést kívánok,
amelyben a Te arcod is
régfi fényében ragyog.

Elengedlek

Ha útra készülsz,
keservesre
amelyen nem vár öröm,
csak bánat borzolja éjszakádat,
ha úgy érzed, hogy
elmenni könnyebb, mint maradni,
ha csak én hívlak
a többiek korholva marasztalnak,
kenyeret adnak a rabnak,
s kihallgatják a szívverésed,
ha minden mindegy már,
csak oldódjon a remegés,
ha a könnyektől
leroskad a fájdalom —
elengedlek.
Ha Te is menni akarsz.

Parttalan éjszakák

Egybefolyznak az órák és a napok,
parttalan minden éjszaka:
fölrriadok arcod, szemed,
öled, ölelésed hiányára;
még csak most mentél el,
de már utánad sír a toll,
bukdácsol a papíron;
a haldoklók házában
se lehetnék ennél árvább,
mint amikor fölemelem a fejem,
s hiába bámulom
a nappalt meg az éjszakát,
szememben kihalt a fény.

Tengerár

Elmentél az éjszaka
válladon az út pora
szemedben nincs ragyogás
szép arcod csupa sírás
Hallgatom az éjszakát
faggatom a vágy nyomát
csendesült a tengerár —
a matróz a parton áll

Magaddal viszed

Felemelem a kezem,
mintha végső búcsút intenék,
mert nem jössz vissza soha már.
Áldogálok az úton,
torkomat sírás szorítja.
Fejedet se fordítod,
csak lépegetsz a horizont felé,
mint aki végre megszabadult.
Pedig nagy terhet cipelsz:
magaddal viszed
a jövőmet.

Siratóének

Ha eltávolít a félelem,
s nincs számomra több mozdulatod,
ha szemhéjad alá csak a sötét menekül,
s én kimaradok minden gondolatból,
akkor is téged kereslek
az utcákon és a tereken,
a hétvégi piaci forgatagban,
a platánok árnyékában,
a szembejövő nők tekintetében,
óvatos mosolyukban,
amellyel arcomat kutatják,
téged kereslek, pedig jól tudom:
elzuhantál az időben, meghaltál,
s rám maradt a temetés,
a lassú sírás a futkosásban —
lecsukott szemhéjaidat fel nem emeli
ez a kétségbeesett ének.

Tenyérben

Nem a szó, szívem parázslík.
Megkapasztkodom az ágyban,
várom az üzenetet.
A sereg megadta magát;
virrasztom az éjszakát,
a múltban téblábolok.
A fehér zászló a homokban.
Hullámszik a testem,
eső áztatja, fuldoklom.
Hol vagy most,
ebben a barbár pillanatban,
amikor vacogó fogakkal imádkozom,
haladéért könyörgök,
megszűnni készülő sejtjeimhez?
Talán akar velem
valamit kezdeni az élet,
ha összekuporodok
hatalmas tenyerében.

Metszéspon

Esik az eső. Könny keveredik
a hideg ősszel.
Siratom magamat.
Jó lenne odabújni hozzád,
hosszan ringatózni veled.
Kérlelni, hogy el ne eressz,
ha mégis elmennék.
Bánatba bódít az ősz,
nyugtalan szívverésem
meg ne rémisszen.
Itt vagyok még, várom,
hogy újra megölelj,
s abban a metszésponban
meg is születhetek újra —
veled.

Varázsló

Jó tündér vagy —
elvarázsoltál ma is.
Úgy bolyongtam szép testeden,
mint a legkisebb királyfi
az őszi rengetegben.
S amikor végül elfáradtam,
ajkaiddal szomjamat
oltottad.

Utószó

Ne legyen személytelen a világ,
inkább mutassa arcát a rémület,
ne kelljen mondani halk imát
valakihez, akit még nem ismerek.
Beleástam magam az őszbe,
leveleket kavar az erős szél,
bebújik az ingem alá.
Nem bánom már, mi lesz velem,
csak még ez a lélegzet,
amellyel a nevedet kimondom,
maradjon a tüdőmben.
Aztán..., de mégsem!
Sokáig még, mindig veled,
amíg átlapozod az életem,
s ha az utószót is elolvasod —
jó volt, nagyon jó volt.

Utazás

Sokszor kimentél az állomásra,
hallgattad a nyüzsgést.
A félreeső zugból jó volt látni,
ahogy összeverődnek
a tárgyak és az emberek.
A tulsó sarokban is üldögélt
egy beesett arcú öreg;
nézett maga elé, mint aki régóta
búcsúztat valakit.
Szeretted volna meghallgatni
meg-megcsukló motyogását,
de nem mertél odamenni,
féltél, hogy rád emeli
zöld színű tekintetét,
és akkor nem tudsz mit mondani.
Az öreg látta, hogy idegen vagy
ebben az őszülő városban,
elvágyódsz, vissza az unalmas
nyugalomba, ahol egyforma ízű
a reggeli meg az éjszakai csend.
S amikor a ragyogó fényben
egy délelőtt megjelentél,
tudta jól: felszállsz
a legelső induló vonatra.
Mentél, fénné váltál te is,
de az utolsó pillanatban
tekinteted ráemelted
az öreg meggyötört arcára.

Minden ablak

Egyedül úszom az éjszakában —
alattam, fölöttem a csillagok —,
téged kereslek a világegyetem
eltakart zugaiban.
De magába zárt
a féltékeny kozmosz,
szemedet csillagnak akarja,
hajad új Tejútként ragyog,
fogsorod csillagképpé változott.
Hajnalban kitárok
minden ablakot:
fényeddel megtelik
a szívem.

Szótlanul

Ne búcsúzz még!
A fák is dermedten állnak,
megadják magukat a hűvös szélnek,
lemondtak a tavaszcélról,
az újrakezdés lendületéről.
Ha rám nézel,
s átszivárog a könny
a pillák réseiben,
már elindultál az úton.
Őszi levelek a válladon,
s te is az avarban lépkedsz.
Az idő lehajtott fejjel
megáll előttem,
s én nem tudok neki
semmit se mondani.

Nem láttalak

Szép vagy. Felkaptam a fejemet,
tekintetemet rád emeltem,
s mint, aki hosszú útról tért meg,
elidőztem gyönyörű arcodon.
Meleg ragyogás áradt belőled,
talán te is megérkeztél,
mert nem láttalak soha ilyennek:
körülölelt a mosolyod,
s hirtelen azt is elfeledtem,
hogyan szerethetsz engemet,
nem lehetek én, akit szíven talál
s elvarázsol pillantásod,
mert nincs bennem semmi jó,
csak oktalan sajnás és csüggedés,
abban a néhány elrabolt órában,
amikor a válladra észrevétlenül
néhány könnyet ejtek.

Megbotlik

Tologatom magam előtt a hétköznapiakat,
hátha mégis rámtalál az ünnep,
de nehezen vánszorognak az órák,
s azok is elrohannak, amelyeket
veled tölthetek.

A száznegyvennyolcból ötöt, hatot.
Szomorú szívem meg-megbotlik,
ráhajol az időre.

Látod, itt van ez a perc is —
nélküled.

Ésti utazás

Zuhog az este, arcomat áztatja.
Jövök a múltból, szól a trombita,
de paripák helyett autók rohannak,
a neonok elfolyt vére a járdán,
zöldben, aranyban, kékben habzik
az ünnep előtti várakozás.
Harsog a trombita, megyek a múltba:
összehúzódik bennem a csoda,
halkan havazik rám a csönd,
még néhány óra s megérkezem.

Egy másik mosoly

elfutni a kérdő tekintetek elől
megölelni a hosszú útra készült
fejet hajtani ha megindul a zápor
becsukódni a vallomások előtt
ott maradni ha omlanak a falak
nézni ahogy a nap belebukik
a kilátástalan éjszakába
magunkkal vinni egy nevetést
hallgatni valakinek a szívverését
kiugrani a robogó vonatból
belépni egy másik mosoly
udvarába

Visszazuhanok

Éjszaka egyszer csak felriadok,
nézem körben a falakat,
s mint, aki évekig távol volt,
elfelejtette a levegő ízét is,
az éber csönd fájdalmas suhanását,
nem ez a táj ölelt körül,
nem a szakadatlan doboló eső
volt zúgó zeném.

Ne rekessz ki az álomból:
sötétre nyíló szemem eltemet,
várj, amíg újra visszazuhanok,
ne integess, mert a mosolyod
akkor nem találom meg soha.

Ébredés

Összezárt szárnyal zuhannak az álmok.

Ha rám nyílik

Ha rám nyílik a reggel,
s megmutatja magát a megkettőzött világ,
amelynek nincs határa, menedéke,
csak forgolódok összetörten,
kiűzve az álmokból,
belelökve a látomásokba;
egybefolyódik minden:
a létezésed és a hiányod,
az öröm és a gyász,
a várákozás és a félelem;
s közben a harc
a megvásárolható világ ellen.
Mindennek ára van.

Örök éjszaka

Egyszer végképp felébredek,
betódul szemembe a fény —
s nem látlak többé már soha.
Álom voltál köznapi ruhában,
a jelenés köntöse nélkül,
valóságosan és hihetően
jöttél velem szemben az utcán,
mosolyogtál, megrándultak ajkaid.
Ez a fény besoroz
a múlhatatlan emlékek közé,
de egyszer még bevilágítja
lezuhanó szempilláim mögött
az örökké váló éjszakát.

Kirajzolódik

A fülemben dobol a vérem,
s újra felriaszt a hangzavar,
az eszelős rohamra hívás.
Pedig már azt hittem,
belebukott a nap a folyóba,
s elmerült benne a múlt.
Nincs más, mint a halálra
készülők közönyös nyugalma.
Mégsem. Arcod lassan kiemelkedik,
s fejed körül glóriásan
kirajzolódik a hajnal.

Szeretnék

Szeretnék a szemeddel
az arcomra nézni,
látszanak-e a félelem barázdái,
a mélyülő lövészárkok,
amelyekben végigzuhant
magányával a rettenet.
Szeretnék a szemeddel
magamra nézni,
látszanak-e a megbicsakló mozdulatok,
a visszariadó szándékok,
amelyekben arcra borul a bánat.
Szeretnék a szemeddel
az arcomra nézni,
tudni, hogy te is látod:
nincsen más út,
csak amelyik hozzád vezet.

Haldokló idő

Nem csak egyetlen napon,
veled virrasztok minden pillanatban,
nem csak egyetlen napon —
látlak minden elzuhant éjszakán,
nem csak egyetlen napon
találok rád papír szívvel —
fájdalmas és boldog üvöltésem
szerteszórja az unott konvenciókat,
mert régóta ízlelgetem a lábad nyomát,
iszom tenyeredből
véget nem érő vallomásaidat,
ölelésed hurkában
megsemmisülni vágyom mindennap
ebben a szűkre szabott,
haldokló időben.

Bejegyzés

nincs nagyobb magány a halálnál
amikor magára marad az ember
ráereszkedik az égbolt
s lassan elsüllyed a végtelen
óceánban

Vallomás II.

A harag ráncaiban is megtalállok.

Telefon

Ma minden feketébe öltözött.
Félárbocon remegtek a zászlók,
mintha a nap sem akarta volna
megnézni a földet,
elbújt keserűségében,
magamra vettem bohócköntösömet,
arcomra fintort festettem,
így mentem az emberek közé,
akik nem is láttak,
átrohantak rajtam, mint az időn,
belebuktam a nappalba,
aztán este, amikor elveszettnek
tűnt a világ,
felcsörgött a telefon,
s a vonal túlsó végéről
rámmosolyogtál.

Tiltakozás

Nem adom meg magam a hallgatásnak.

Szavazás

Az idei tavasz is rád szavazott.

Hiányzol

Az arcod a tükörben maradt.

Áradás

Víz alá került az emlékezet.

Csónak

Ha kilépnék az ajtón,
s vissza sose térnék,
megkönnyeznél, tudom,
de átlépnél az emléken,
nem keresnéd, mi maradt
meg belőlem az időben,
mert semmi sincs,
ami a hiányomat jelezze.
Elszálló pára lettem,
elhaló kiáltás az erdőben,
kialvó gyertya az ablakban,
félbemaradt dallam.
Fáradt vagyok.
Nem törleszkedik már hozzám
a pillanat, s ha az álomban
mégis megjelenysz,
mosolyod azt üzeni:
ideje útra kelni,
halkan ringatózik a csónak.

Mosoly

Megbüntetsz az elmaradt mosolyokért,
mert csak a komor szél zúgatja a fákat,
s elmenekültek a madarak
az erdőből?
Nem szereted a varjakat, felhőként
takarják az égboltot,
s kárognak részegülten.
S közben nem hallod, amit mondok,
pedig tele van kérdéssel a szám,
panasszal a lelkem,
könnyel a szemem.
Mégsem akarok lemondani
egyetlen felém küldött
mosolyról sem.

Maradj velem

Látod, körbefordult az esztendő,
tavaszra nyár, őszre tél,
s most újra itt térdepelünk
a tavasz udvarában,
nézzük az eget, hátha előbújik
a nap.

Mennyi vidámság, esztelen vágyakozás,
mennyi könny és remegés,
otthonatlan kesergés, látomás,
mennyi menekülés és ölelés.

Sohasem aludtam veled,
nem álmodtam az álmaidat,
nem vigyáztam az éjszakát,
csak belestem az ablakon,
amikor útjára indult a képzelet.
Most újra itt vagyunk,
arcodon puha ragyogás.
Maradj velem, amíg lehet.

Messze még

Mosolyognék, de görcsbe rándul
az arcom.
Leterített a fájdalom,
kilépni magamból nem tudok.
Állok előtted.
Nem tehetek mást,
mint arcodat faggatom,
s mosolyt lopok magamnak.
De annyira nehéz,
sötét felhő fészkel vállamon,
s messze még a tavasz,
a bolondok ünnepe,
amikor egyetlen tekinteted
felemelt magához.

Véget ér

Van-e több,
mint ez a pillanat,
amelyben meg sem merülhetünk,
már is elillan?
Valaha ezért születünk,
s magunkkal visszük
a negatív időbe.
De addig: szemben velem,
nem teszel mást,
mint mosolyoddal
arcomat simogatod.
Nincs több,
csak egyetlen pillanat:
véget ér az álom.

A jövő

Szétterül a fény a réten.
Torokszorító a csönd.
Futok a múltból,
de itt vagy velem te is.
Elérünk a jövőbe,
szemünkben elfér
a ma még láthatatlan,
s holnap sírás nélkül
megállunk.
Nem kell menekülnünk,
együtt álmodhatjuk,
ami egyszer még lehet.

Kopogtass

Gyere értem, s vigyél magaddal,
ahol nem sírnak a fák,
s nem a hideg ölel körül.
Vigyél magaddal
a hegyeken át,
a hófürgeteget legyűrve
ölelj magadhoz:
olvadjon le szívemről a bánat,
az érted való szomorúság.
Hozd el a napsütést:
kopogtass be ablakomon.

Suttogás

Zuhog az eső. Mint magukra maradt
lelkek nyújtózkodnak a fák.
Hallgatom a sírást —
megtelik könnyel a szemem.
Már két napja nélküled,
hangod, mozdulataid,
ölelésed nélkül.
Már két hosszú napja
várom az éjszakát, az álmot,
amelyben megjelenysz,
bebújsz a takaróm alá,
s azt suttogod: szeretlek.

Távoli üzenet

Egy távoli üzenet,
ami kora reggel a szívemig ér,
betölti a kis szobát,
értelmet ad a szavaknak,
az elhaló pillanatnak.
Megtalál az üzenet,
s azt suttogja a hangoddal,
hogy él még a szerelem.

Hány nap még

Reggelre megszöktek a felhők,
rám ragyogott a nap.
Bóklásztam a harmatban:
szép arcodra ocsúdtam.
Mennyi várakozás még,
amíg magamhoz ölelhetlek,
amíg melled lesz a párnám,
ha fáradtan pihenni vágyom,
s hány nap még,
amíg öled magába fogad,
hogy soha el ne cresszen.

Özönvíz

Az özönvíz kezdete.
Tudatlan még a remény.
Csak hallgatja a habokba
zuhanó hatalmas cseppeket.
Elsüllyedt a nap is,
a fortyogó vizen nem tör át a fény.
Egybeér a föld és az ég,
nincsen már határa a jajnak,
sem a kétségbeesésnek,
nincsen már szó a bajra,
mert minden elveszett.

Messzebb vagy

Bukdácsolok az álomban:
fel-felriadok,
arcod, kezed, szemed hiányára.
Futnak velem a fürge kerekek,
elringatnának,
mégis bukdácsolok az álomban:
rám emelhetnéd
boldog tekinteted, s akkor megtelne
fuldokló szívem a szemeddel,
tenyeremben hintáznának
játékos ujjaid,
s az arcodba újra meg újra
beleszeretnék.
De hát nem lehet —
messzebb vagy tőlem, mint a képzelet.

Gyász

Harangszónak szegődött a szívem.

Csönd

A kiáltás: összesűrűsödött csönd.

Templomban

Nem hallod, pedig csak hozzád fohászokodom.

Megmerülök

Hol van még az az óra,
amikor némán végigzuhansz az ágyon,
s kizárod magadból a kinti világot,
hanyatt fekszel, mint a tengeren a hullám,
s partra verődsz,
ahol én üldögélek,
várom, hogy átfusson rajtam a gondolat:
behunyott szemed mögé rajzolódom,
amint megmerülök hullámaidban.

Ma is

Kiszakadtam az időből.
Unod talán. Mindig az elveszettség,
az összeráncolt homlok.
Belekövesedve a hallgatásba.
Nem vagy velem —
nem békülök magammal,
pedig elcsendesedett a világ,
nem gyűrt maga alá az égbolt.
Megmaradtam.
Rád gondolhatok ma is,
s meglehet, elkísérsz idáig
te is.

Este van

Este van, este van...
Nyugtalan a szívem.
Takaróm a látomás.
Nem tudok elaludni,
pedig álomba kellene zuhanni,
elfelejteni, hogy gyorsan futnak az évek,
a parton maradok,
s bámulom a sirályok röptét.
Valami zöld távolodik az óceánban,
talán egy sziget,
lombos fákkal tüntető mesevilág:
a parton ott is áll valaki,
belebámul a nagy vízbe,
dörzsöli a szemét, hátha jobban látna,
de csak a könny pereg belőle.

Mosolyod nélkül

Egy nappal közelebb.
Talán kell ez a megpróbáltatás,
amikor lehetetlen a lehet,
és nincs más, csak a gondolat,
amelytől felnőni, de meghalni
egyformán lehet.
Szívedhez közelebb.
Fájdalmas ez a megpróbáltatás,
ez a tárgy nélküli ölelés,
a hangtalan zokogás,
amely a párnában ér véget.
A mosolyod nélkül
befelhősödik minden égbolt
szerte a világon.

Bizakodás

Nem megyek messze többé soha
szíved közeléből.
Hiába viszem magammal
arcod tükrét,
nem látom benne azt, aki elindult,
csak a cserepek széthulló
fényében felsejlő alakot
rajzol az emlékezet.
Melletted maradok,
mert nincsen más,
csak az egyetlen lélegzet
— még ha az utolsó is —,
amely éltet, ha végleg elhagyott
a bizakodás.

Szép volt, igen

Ha végképp elvisz a hallgatás,
s ajkaim belebotlanak a szóba,
tekintetemmel se keresem a jövőt,
és minden elmúlik, ami visszahívna,
csak te leszel még
örökké beváltatlanul —
ősz hajjal, nekem mégis fényesen,
összetört mosollyal, mégis ragyogón:
állsz a fejem fölött,
megértve, nem vitázva,
s arra gondolsz akkor is,
ha már a múlt nem vigasztal,
hogy szép volt, igen, mégis szép.

Csak te segíthetsz

Bebújik a hideg az ingem alá,
perzseli a bőrömet, szívemig hatol.
Itt állok ázottan, dermedten
a dühöngő viharban.
Eltűnt a nap, elfutott a tavasz,
nincs mosoly az illatos kertben,
felszáradtak az árnyékok,
s kezed nyomát se dédelgeti
a március végi látomás.
Rám omlik az ég, meglehet.
Csak te segíthetsz, ha van hited
lelkemet lángba borítani,
megváltani minden pillanatban.
Várom a felhők mögül előbukkanó
kedves arcodat.

Még néhány nap

A felhők mögül ragyogó szem figyel.

Virradat

Tavaszi virágok éneke a kertben.

Oxford

A kövek: bölcsek, csak akkor beszélnek,
ha faggatják őket.

Megpihenek

Vajon hová visz ez az út,
amely tengeren, szárazföldön halad,
sirályok lassú repülése nyomában,
a hajósodor felkavaró hullámaiban,
dombok szelíd árnyékaiban,
városok letaposott utcácskáiban,
kígyózik, mint bennem a félelem,
megpihen, majd újra a meredekre fut,
hullámzik a vérem: izgatott tenger,
tavaszillatot hoz a szél valahonnan,
sós ízűt, tele a távolság könnyével;
ismerem, megfürdött az arcom benne,
s majdnem megfulladtam a magamétól.
Azóta biztosan tudom: egyszer megpihenek
örök nyugalmat kínáló udvarodban.

Illatodban

Az illatodban halk zene szól.

Mielőtt

Mielőtt arcra bukom, még hozzád imádkozom.

Vénusz

Megálltam szemben veled,
s elállt a lélegzetem.
Úgy néztél rám,
mint amikor szárnyat bont
a szerelem.
Nem tudtam betelni veled,
bársonyos bőröd világított,
megkívántalak mint mindig,
ha újra látlak.
Néztelek, s hátat fordítottam
a múltnak, nem akartam
csak a tied lenni,
s érezni, ahogy megölelsz.
Egyszer csak mindkettőnk
arcát elfutotta a könny.

(Párizs, Louvre)

Türelem

Dobál a fájdalom,
s attól félek, elmerülök,
mielőtt még arcodra találok.
Mert semmi se fontosabb,
mint megállni előtted,
s várni: rámragyog
a tekinteted.

Hát, ne bosszankodj,
ha olykor nem az vagyok,
akinek látni szeretnél.

Egy pillanat

Várom az éjszakát,
amikor nyugtalan szívvel
kémlelem a csöndet,
a vágy szárnyzuhogását,
de csak a plafonon látom
a kimerevített mozdulatot,
ahogyan kiléptél az időből,
s óvatosan visszaneztél
a vállad fölött,
pedig nem járt arra senki.
Mindig féltél, hogy itt maradsz
az én világomban,
ahol években mérik az időt,
órákban a suttogást,
s ahol egyetlen pillanat elég
a meghaláshoz.
Félek az éjszakától,
amikor csak a plafonon látom
a kimerevített mozdulatot,
ahogyan kiléptél az időből,
s óvatosan visszaneztél
a vállad fölött.
Egyetlen pillanatra.

Elválás

Beleférek egyetlen könnycseppbe.

Küszöbön

Ma éjszaka küszöbömre feküdt a bánat.

Harminckettő

Amikor harminckettőt zúgatott az idő,
földig hajoltak a tölgyek,
s a madárröpték huzatos nyomában
verdesett a tünékeny pillanat,
óriási robajjal
összerogytak az álmok,
s elátkoztam a krisztusi kort,
hogy mégis megéltem, most köszönöm.
Álmomból virradt rám
a te harminckettőd,
s részese lehettem
a megújuló csodának,
érdemes volt megvárni
ezt a pillanatot,
amikor úgy nézel rám, mintha
nem lennék több,
mint harminckettő.

Magamra maradtam

Tele van veled a város,
mégsem talállak.
Ablakszemek kíváncsiskodnak.
Megteltem a tekinteteddel,
mégsem látlak.
Ostoba vagyok: beléd kapaszkodom,
akit kiszolgált a szerelem,
arcodon, mint a szétfutó szeplők
elömlik lassan a bánat.
Tenyeredbe gubancolódom:
óvatos ujjakkal bogozod a csodát,
s mire reggel lesz —
groteszk metamorfózis —
a bohóc álarcán összefolyik
a festék.
Magamra maradtam.

Maradj még

Rámdermedt az éjszaka.
Eltévedt az otthontalan vágy,
s most hiába faggatom az időt,
nincs több *még lehet*,
csak a *már nem* ünnepel.
Ne menj még!
Belevesztem bőröd ígézetébe,
ujjaid nyílt vallomásaiba,
szeretem szellemed
kereső gesztusait.
Voltak percek,
amikor csak magamra gondoltam:
korhadt fába villám csapott,
s égett hangtalanul.
Maradj, ha még lehet!

Beúszik

Ülök egy hatalmas erdő közepén,
elkorhadt rönk az asztalom,
belekap a szellő a papírba,
megragadná, s elvinne magával.
Hallod, kiabál a kakukk?
Tele az erdő hangos jajgatással.
Hazug, hazug, mondja a kakukk.
Elmúlik minden, ami a földig ér,
s nincs több szó a világra,
csak ennyi: kakukk.
De talán mégsem.
A kakukk szava mellett
bőröd gyönyörű zenéje hallatszik,
s mozdulataid metaforikus csendjébe
beúszik lassan az éjszaka.

Platon

Platon egyszer Academos kertjében sétált. Gondolataiba merült, de a maga számára is váratlanul megállt Aphrodité szobra előtt. Felemelte tekintetét az istennőre, s azt kérdezte: „Mondd, te mindent tudó, fellángolt-e már a szíved úgy, hogy a tested kimaradt a tűzből?”

Aphrodité bölcsen hallgatott, magában előszámlálta halhatatlan szerelmeit. Elevenen érezte most is, hogy sohasem élt meg szerelmet testi kötődés nélkül. Meglátott és megszeretett — ilyen is volt, de mindig *valakinek* a mosolya, a tekintete, a szavajárása, szellemének a mozdulatai. Mindig a *testnek* a rezdülései jutottak el a szívéhez, még akkor is, ha sohasem ölelte magához, akit megszeretett.

Aphrodité mosolygott Platon kérdésén, de néma maradt. A filozófus pedig kedvesére gondolt, aki csak a szellemét szereti, de a testére nem kíváncsi. Platonban most mégis szétterült az öröm.

Repülés

Zuhanó repülésben két éjszaka,
arcod, szemed, szád, szíved hiánya.
Halk zene a hangszórókból.
Kint emelkedik lassan a sötét,
megtelik fénnel a szobám.
Zuhanórepülésben két éjszaka,
arcod, szemed, szád, szíved tétova
csendje virrasztott ma is velem.
Halk zene a hangszórókból —
benned a szöveg, bennem a dallam
keresi a menedéket.
S amikor csend lesz, kulcsoló kezeink
imára hajolnak.

Kiad egy madár

Bánatba burkolózom,
ha nem vagy velem.
Elmentél, utánad sír
a tekintetem,
befüggönyözött arcom,
a képzeletem.
Szavakban bújdokolok:
üldözött betyár.
Elrejt a bús rengeteg,
kiad egy madár.
Fölibém száll, körözget,
azt mondja: aludj.
Világ fészkel a szememben:
eléred, ha futsz.

Bűnbánat

Nyarak múlnak észrevétlen,
arcunkat perzselő vágyban.
Öledben májusi orgona:
belebújnék a hajnali kiáltásba,
de nem lehet, mert álomba zuhantak
körben a fák, s hullámok hátán
ringatózol te is.
Virágnak virága —
idő szegével kízzatol,
keresztre feszítel ma is.
Virágot hoztam neked:
láthatatlan üzenetet,
bűnbánatom gazdag csokrát,
mert néha kételkedem,
de nem benned, magamban
nem hiszek.

Kudarc

Mielőtt még öledhez elérek
bénává aláz a végzet.

Sírás I.

Áztatom magamat az esőben —
senki se látja a könnyeimet.

Távolság

Ha kinyújtanám a kezem, elérnék —
pedig birodalmak húzódnak közöttünk.

Gyónás

Szeretnék vétkezni veled —
s aztán reggelig gyónnám bűneimet.

Virágok II.

El kell menni mégis,
elszegődni szolgálónak
az álomtalanok városába,
ahonnan nem érkezik hívás.

El kell futni innen,
ahol nincs visszhangja
se a szónak, se az ölelésnek,
csak a tücskök torokszorító
cirpelése riogat.

Vagy mégis maradni kellene?
Helyére rakni a téglákat,
belekapaszkodni a pillanatba,
s elhinni, hogy van még esély
összehordani a világot,
mert az éjszaka ablakaiba
nem ültet több virágot
a reménytelenség.

Felszárad

Elindultál.

Most még visszanezhetsz,
bűnbánóan meg is térhetsz,
de később virágba szökken benned
a hitetlenség.

Most még szenvedő arcod látod,
a hiány mélyülő árkait,
az egybefutó könnycseppeket.
Aztán felszárad a fájdalom,
megtanulsz újra nevetni,
s ha eléd vet egy óvatlan pillanat,
megkérdezed: mi van veled,
s azt is megérted,
amit nem tudok elmondani.

Szívdobogás

A telefoncsörgésben is a te szíved dobog.

Felejtés

Lassan elporlad minden szavam.

Börtön

Foglya lettem önmagamnak.

Harc

Nincs egyetlen győzelem sem nélküled.

Szüret

Hol van már a könnyű ének,
a felhőtlen ragyogás,
amelyben megmártózni lehetett,
amikor a homlokodat kerestem.
Most torkomba fullad a szó,
görcsbe rándul a mozdulat,
bukdácsolok a szőlőillatú
koraőszi éjszakában,
s téged kereslek.
Hová futottál az időben?
Lásd, én itt maradtam.
Az elnehezült fürtök helyett
sós könnyeimet préselem.

Láttad volna

Láttad volna az arcomat!
Csukott szemhéjaim mögött
magadra ismerhettél volna.
De nem láttad hullámozó testemet,
a kikényszerített vágyban fuldoklót,
a felnyársalt pillanatot,
amikor halálba zuhantam,
hogymeg neked megmaradjak.
Halott tenger lett az ölem —
arra vár, hogy büszke hajód
kifusson a végtelen vizekre.

Készülődés

Távol még, de már egyre közelebb.

Kétségbeesés

Ki vagyok én? — kérdeztem magamtól,
amikor a mélység fölé hajoltam.

(Zabriskie Point, USA)

Kívánság

Nem akarok még meghalni,
félelem, cressz el!

Nélküled II.

Amint elnémul a világ, megérkezel.

Önkritika

Ha nem látnám a mélységet alattam,
még büszke is lehetnék magamra.

(Grand Canyon, USA)

Önvizsgálat

Aki tükörbe néz, könnyen lelepleződik.

Realitás

Ma még minden lehet, de holnap arcra bukik
a képzelet.

Sírás II.

Kiszáradt tenger lett a szemem.

Ne mondd el

Ne mondd el senkinek
ezt a csodát. Este van, s én
újra ott vagyok szép arcod
holdudvarában.

Kamasz dalok

SZEMEDBEN

Szemedben megmártom magam,
vívódásra, szédülésre.
Otthontalan álmaimban
megtalállak keseregve.

Lépéseim dallamában
egy-egy ütem még felsikolt,
szépül az emlék biztosan.

Kézfogásunkban a világ,
nevetésünkben a holnap,
mosolyunkban nyíló virág.

Szemedben megmártom magam,
vívódásra, szédülésre.
Otthontalan álmaimban
megtalállak keseregve.

MOST IS VESZÍTEK

Ó, milyen szép lett volna,
ha az álmok valóra válnak,
kezed fogva, dallal fogaink közt
indulnánk a messzi világnak,

de helyette itt az üresség,
a csend minden percemen át
élesen csikordul, veled már
nem gyűjthatok fényt, álmot.

Ó, milyen szép is lett volna,
ha vágyaidban tovább élek,
s nem kell tartanom tőle,
hogyan elvesztem, el az egészséget.

PALACK

Feszül bennem az elmondhatatlan
fények árnyékok ingadoznak
napjaim határán s hirtelen
öntudatra ébredve felszállnak
föl-föl a felhők fölé
ahol csak az ösztönök léteznek
s minden mozdulás az igazért
vagy az igaz ellen indul
föl a fények világába
ahol végtelen a magány
s hálót fonnak a gondolatok

BÚCSÚ

Amikor rád néztem, sírtál, éreztem,
hajad testemre csavarodik,
hangod szétpattanó emlék, zokogás.
Arcod leránt a földre, gyalázat,
hogyan állunk itt egymást tépve.
Amikor búcsúra emeltem a kezem,

mögöttünk egy mozdony felsikoltott.
Megtört a mozdulat a levegőben.
Sokszor mondok ostoba szavakat,
micsoda gyalázat, de kérlek, menj!
Lábaid alatt megreccsen a hó.
Ó, vigyázz, itt a tavasz hamar,
s végtelen álmait beváltja az idő.
Fogd meg a kezem, érzed hidegét?
Nem a szél, nem a tél,
csak az üresség.

HÁZAK, ÉVEK

Ha beléphetnék megszokott perceitekbe
egy vasárnap délelőtt:
az utca fordulójánál megállnátok
elnézve a házak fölött
a közönyös égboltot.
Ha sóhajotokban lehetnék:
kitárt karotok ívnyi mozdulatában,
az öröm suta perceiben,
a rettegés pózolt komolyságában,
bámuló szemetek okos sugarában,
ha kacagásotokban lehetnék!

AZ ARCOD

Lehetőség vagy, régóta várt lehetőség,
hogy beléd oltsam önmagam,
szépülő életem arcodon lássam.
Ezt az éjszakát kerestem,
ezt a derűset, kart karba kényszerítőt,

az arcod, a szád, a kezed,
s szemeidben tengerek mozdulását.
Meg kell maradnod bennem!
Sokszor nem értem én se magam,
csak megyek az utcán, a hátamon
vízzé olvad az ingem,
rekedten ordítok egy dalt.
Énekelni szeretnék!

JÁTÉK

Jókedvem jelzőin egyensúlyozok,
hitetlen artista, betegek bohóca.
Játszom a veszélyt, a bátorságot.
Megmentem magam tizedszer,
sóhajt a tisztelt publikum,
zuhanást várt,
s csak izgalmat kapott.
Aztán, ha hazatérek, az új élet:
a csönd idegszállait szaggatom.
Új kínok, új erőfeszítések.
Szemben egy szikkadt kaktusz
és egy néma rádió.

INGATAGON

Homályos, rongyos utcák sátorában
sohasem kerestelek,
szerelem.
Nem jártam érted az erdőt, lugasát
sohasem kutattam a
tavasznak.

Álmatlanul, kényszerű fáradtsággal
vártam, majd betoppansz
hirtelen.
Hiába, nem tanultam meg a lélek
csillag-változásait:
itt vagyok.
Nem tudok mit kezdeni magammal,
kamasz szívem verdesi
mellkasom.
Jó lenne megállni, hajam borzólná
május bizalmas szele,
nevetnék.
Vége van ennek is, lassan vége.
Hallgatom a rügyeket:
dalolnak.

CSEND ZOKOG

hát itt vagyok fészket rak bennem
a keserűség fojtogatnám magam
de hasztalan nem az a baj hogy szomorú
vagyok hanem annak kell lennem
lakatlan pusztán repülnek az évek
nincs akibe beleütköznék elsiklanak
mellettem égre merednek ujjaim
hidegül a szívem bemocskolódtak
bennem a virágok mit érek én?

magamat olvasom naponta
ha meghallgat aki ráér kinevet
bolond viaskodó mit akarsz?
szeretni szeretni

s nem bolyongani minden éjszaka
hallgatni a csendet hogy zokog
fogd meg a kezem hideg nagyon
ezért vagyok itt állok hallgatag
a neon alatt csokrokat dobok az útra
s nem jön autó kihalt a város
bágyadtan lépdél az út előttem
aztán hát itt vagyok

VÁZLAT

Borzas boglyák között keresem
azt a kis festőnőt,
aki pasztell képeivel ámulatba ejtett.
Néha találkozom az utcán
régi mosolyával,
de mire felriadok: ő volna talán,
már eltűnik egy sarok mögött.
Csak ez a tavasz maradt,
amit emlékeimből felépíthetek,
s a gyöngé dal az éjszakában
e város falainál andalogva,
a lehűtött vágy, hogy megfesse
azt a kis festőnőt,
aki könnyű szívvel elhagyott.

AZ UTCÁN

Ahogy előttem lépked, s látom, a férfiak
mind megfordulnak utána,
csöpp mosolyában fénylik a messzeség;
néha csillogó szemébe nézhetek,

a világról beszélgethetek veled,
s annyi más, múltó nappalok között
egy pillanatra még megdermedek,
hogy végül nem bírta, elhagyott.
Magamra maradtam, de élve benne.
Ez ma már elégtétel nekem,
csöndes vigasztaló kereső magamnak,
ha egy-egy napfényes délután
látom az utcán, s a férfiak
mind megfordulnak utána.

KEREKEK, ÁLMOK

Kerekek, álmok,
kerekek, álmok
csattognak fölötted,
nem menekülhetsz,
ha vágyak űznek,
hiába kerék,
hiába kerék,
nem segít az álom.
S ha megtalálom kibontott
rejtekében eltűnt virágom,
ha felsikolt bennem konok
játékaim néma hőse,

csak ha csendesen felkiáltok
vágyakozva régi korok,
múlt évek tavasza, ősze
után borongva, örökre
elpattan emlékeimben egy húr,
szép hangja el nem ért köröknek,

akkor nem segít sem ember bú,
sem állati félelem, szűkölés.
Kimondva legyek újra benned,
halhatatlan fájdalom, szédülés,
míg ajkaidról lassan lepereg
néhány elfelejtett kedves szavam,
amit csókok előtt, csókok után
mondtam, de ha bánt e harag,
szándékaidban évek múltán
felébred az igaz keserűség
vétett tetteid, napjaid miatt —
figyelj csak rám:
Kerekek, álmok,
kerekek, álmok
csattognak fölötted,
nem menekülhetsz,
ha vágyak úznek,
hiába kerék,
hiába beszéd,
nem segít az álom.

TE SEM VAGY...

Te sem vagy több másnál,
lefelé robogó patak,
tisztább csillagragyogásnál,
elém pergő csendes szavak
évnyi maradéka csupán.

Te sem vagy szebb másnál,
fényesülő tavaszi rét,
tovább élő harmat lánynál,

halk hangod mégis elkísér
holdvilágnyi rejtett úton.

Te sem vagy jobb másnál,
de átlelkesült pillanat,
és szebb száz ember szavánál,
hozzád bújna, aki hallgat.
Viharodból semmit sem ért.

Fojtott hangú madár,
szépen szálló az ég alatt,
és felsajog a hova már,
a meddig és a hol maradt
körözve emlékek fölött?

MEDITÁCIÓ

ahogy telnek a nappalok úgy érzem
szinte észrevétlen
mozdulnak bennem az évek
alig voltam még gyerek gondtalan
most eltorzul arcomon a nevetés
meghalnak bennem a madarak
szigorú nappalok bűnös éjszakák
után vágyom a fényre hallgatag
arcok közé szeretnék sírva menni
nem úgy hogy tennem kell amire soha
kényszer nélkül nem gondolok
törékeny álmaim kosarában cipelem
a semmit vigyázok össze ne törjön
éjszakánként bejárom a várost kóbor
kutya csatangol ennyire vízzé olvad

hátamon az ingem sötét utcákon
taposom szét cipőimet kimeredt
szemmel bámulom a csillagokat keresem
amit elvesztettem azután sírok lépek
rám szólhatna rendőr követhetne száz
madár magányos lépteim kopognak
ahogy telnek a nappalok évek

KÖNYÖRGÉS

Az a menekülés, csak az ne volna!
Lezárt panaszaid feloldod,
és a csendes odaadásban
vállamra hajtod megadón fejed.
Tudom, hogy szebb a vízesés, mint a folyó,
mert erejével félelmetesebb,
szebb a pillanat, mert csak egyszeri,
s vallomásaid csillogó üvegén
áttör a fény: az öröm.
Erős gát a megszokás, a félelem, s a hited
perelve magát az én hitemmel
tudom, egyet akar, csak hát a bizalom,
a nyugtalan remegés vállaid ívén!
Nappalok, éjszakák morcos álmaiba
betéved a könnyű madár, a zöldtollú,
s énekbe kezd, olyan romantikus, de tudod,
nagy erő a kényszer, nem gondolni
nem lehet a világra, olyan ez, mint a népmesék
gyönyörű születése.
Keserves a hiányod, s nem tudom, a tied valóban,
vagy csak az álomi külvilág sírja vissza magát,
vagy mert általad kötődik hozzám

legszorosabban, ami túl van a nappalok
percnyi lélegzetvételen.
Konokságod mennyire gyűöltem eleinte,
azt a kamasz rándulást vállaidban,
azt a céltudatosságot mozdulataidban,
s most, hogy megszerettem, tudom,
ősi dallam ez közöttünk.

KINEVETETT TRAGÉDIA

Ha utánad lépek, ha feléd lépek,
utamba állnak fekete hegyek,
ha veritékezve, napokig sárban,
magamat végre ha kiástam,
utamba állnak az emberek:
nem tudom, így mi leszek,
megyek, csak feléd megyek,
lefogják kezem az emberek,
félrelöknek, megtaposnak,
hajam ziláltan, szívem a kezemben,
már-már elérlek, ujjaim
végigsimítanak a szádat,
s akkor újra jönnek a hegyek,
újra jönnek a fekete emberek,
aki futottam eddig érted,
megint az út elején, lázas fénnyel
a szememben, dühvel fogaim
között támadok a messzeségnek.

Az álom vége

Egy nyugtalan éjszaka kivirágzott
bennem az álom.
Forgolódtam, kerestem nyugtatókat,
de nem jött a vágyott pillanat.
Aztán, mint aki szakadékba zuhan,
s elveszti a tegnapot meg a mát,
mert nincsen reménye, de szava se,
vágytalan és lélegzettelen,
csak zuhan összezárult szárnyakkal,
vissza az időbe,
ahonnan csak egyszer indul el az ember,
úgy szűnt meg a világ s benne én.
Nem volt más, csak látomás,
fénylő zene, puha tekintet,
szavak zenéje, pillantások igézete.
Elvitt magával az álom,
ahol nincsenek ráncba futó gondok,
se félelem, se remény,
mert minden a beteljesülés
bódító szépségében ringatózik.
Szerettem volna magamnak,
de nem lehetett,
mert az életem nem volt méltó
a múltékony időhöz.
S egy reggelre
elmaszatolódott az arca —
megölte magát az álom.

Betűrendes címmutató

14 610	102	Bejegyzés	299
A csoda szomjúsága	145	Beúszik	342
A csönd partjai	30	Bezártalak	60
A felhők	157	Bezárul	136
A férfi	77	Birodalom	247
A folyó	218	Bizakodás	325
A jövő	311	Börtön	355
A kelta lány	159	Búcsú	24
A szerelem volt	112	Búcsúzás	120
A vágy	95	Búcsúztató	124
A végtelen	172	Bűnbánat	346
Ahogy elmentél	174	Concerto grosso	38
Aki elment	149	Csak a bánat	153
Ami fontos	50	Csak te segíthetsz	327
Amint	148	Csalódás	262
Amit lehet	156	Csendes ágyban	165
Anna	75	Csigolyák ütközőin	109
Arcában az emlék	86	Csillagfény	151
Arcod derűjében	233	Csónak	306
Az álom vége	379	Csönd	319
Az emlékezet	90	Csöndes szólam	214
Az éjszaka	28	Csőreikben hulló csillagok	73
Az idő	252	Dal	59
Áldozatra váró csönd	89	Dal II.	158
Álltál	61	Daphnisz éneke	62
Álom	195	Délelőtt és délután	19
Álom között	57	Dilemma	237
Áradás	305	Egy másik mosoly	291
Árva vagyok	265	Egy pillanat	336
Átölelnék a csillagok	116	Egyedül	194
Bársonyos öledben	222	Egyszer magához ölel	10
Báthory István	27	Elengedlek	276
Befészkeled	264	Elégek	208

Elfutnak	244	Ha most	243
Elindulni	150	Ha rám nyílik	294
Elindult egyszer	7	Ha volna	166
Elmondhatatlan	271	Hajnalban	207
Elrejttem magam	66	Hajnali vers	185
Elsuttogom	210	Hajózásra ítélve	33
Eltűntél	209	Halálra ítélt jegenye	25
Elválás	337	Haldokló idő	298
Elvegyülök	137	Halhatatlanság	219
Emlékek hímpora	129	Halk zene	253
Este van	323	Halk zene szó	188
Estéli hallgatás	170	Hallgatásod	51
Esti utazás	290	Hallgatok	175
Ébredés	293	Harc	356
Ébrenlét	47	Harminckettő	339
Égi vadász	181	Hazugság épül	113
Éjféli hold	196	Hány nap még	315
Éjszaka	152	Hányszor voltam	163
Faggattalak	216	Háttal az éjszakának	111
Fagyott fák között	162	Hegyek templomában	107
Fában, virágban	238	Hiány	246
Fájdalom	245	Hiányok	205
Fehér inged úszik	98	Hiányzol	304
Fekete rózsa	248	Hívtalak	211
Felejtés	354	Hullám	200
Felszárad	352	Hullámok	258
Félhomályban	168	Idegen égbolt	143
Fohász	34	Idő fordul	106
Forrás vize	160	Illatodban	332
Futó percek	81	Ismétlés	126
Fűtés félálomban	26	Itt	138
Gyász	318	Játék	93
Gyónás	350	Jegenyék jönnek	46
Győzelem	53	Kalimera	182
Ha	48	Kamasz dalok	368
Ha eljössz	84	Kardvirág	122
Ha messzire	105	Karnyújtásnyira	206
Ha minden	133	Kelemen	76

Kettős fal	232	Ma minden	199
Kettős fájás	226	Magaddal viszed	279
Kettőzött némaság	87	Magamra maradtam	340
Kérdések	71	Magány	261
Készülődés	359	Maradj még	341
Kétségbeesés	360	Maradj velem	308
Ki ad választ?	203	Máglyán	188
Kiad egy madár	345	Májusfa	161
Kiáltás	250	Megbotlik	289
Kibomlasz	241	Megérkezel	227
Kiléptél	217	Megmártózom	267
Kilincs	251	Megmerülük	321
Kint álomba	68	Megpihenek	331
Kirajzolódik	296	Mellém álltál	15
Kívánság	361	Mennyi halállal	135
Konok virágok	128	Mert ami	119
Kopjafa-arcú sámán ősöm	37	Mert az idő	115
Kopogtass	312	Messze futó	69
Kora ősz	234	Messze még	309
Koszorú	154	Messzebb vagy	317
Ködös reggel	269	Metszéspont	282
Ködszitaló éjszakák	64	Még nem	31
Könnyek nélkül	176	Még néhány nap	328
Köszönöm	108	Mégis	179
Közelebb került	229	Mi jöhet még	225
Kudarac	347	Mielőtt	333
Kutadba néztem	91	Mindegy	139
Küszöbön	338	Minden ablak	286
Lakodalom	193	Minden leszek	215
Lassú hullámok	256	Minden nap	167
Látomások	235	Mit ér a szó?	127
Láttad volna	358	Mosoly	307
Letérdepelnek	117	Mosolyod nélkül	324
Levél I.	101	Most	263
Levél II.	104	Mozaik	239
Lobog az ősz	103	Mozdulatok	94
Lobogtunk	212	Möbius beszélgetése	
Ma is	322	Salamonnal	79

Ne hidd	190	Realitás	365
Ne hidd el	249	Reggel	178
Ne mondd el	367	Reggel a park fűvén	144
Nehéz sírás	198	Reggelig	221
Nem jöttél	18	Reménytelen	257
Nem láttalak	288	Repülés	344
Néhány órája	164	Síratóének	280
Nélküled I.	202	Sírályok tánca	273
Nélküled II.	362	Sírás I.	348
Nézném az arcod	85	Sírás II.	366
Nézzük a zuhanást	121	Suttogás	313
Nincs élet	204	Szavak foglya	141
Nincs hangom	266	Szavazás	303
Nincs nyugalom	192	Szárnyatlan szálló	180
Nyári éjjel	78	Szegényen	197
Nyitott és behunyt szemmel	100	Szerelem	16
Ott jársz	224	Szerelembúcsúztató	96
Oxford	330	Szerelemföltő	56
Öledben ringass	201	Szeretnék	297
Ölébe vesz	213	Székesegyház Szuzdalban	29
Önfeledés	223	Szép volt, igen	326
Önkritika	363	Szimfónia	228
Önvizsgálat	364	Szívdobogás	353
Örök éjszaka	295	Szobor	240
Ötsoros	65	Szomjúság	17
Özönvíz	316	Szomorú szemem	191
Parafrázis két népdalra	20	Szótár	173
Parázslík	189	Szótlanul	287
Parttalan éjszakák	277	Szüret	357
Pillanatkép	22	Találkozás I.	49
Platon	343	Találkozás II.	259
Porlik az idő	272	Talán	146
Portré I.	45	Tárt karú semmiségek	11
Portré II.	255	Távoli üzenet	314
Protokoll	52	Távolság	349
Randevú	242	Tele van	254
Rád bíznom	67	Telefon	301
		Temetés	260

Templomban	320	Vallomás II.	300
Tengerár	278	Varázsló	283
Tenyereden	220	Vasárnap	187
Tenyérben	281	Vállainkon	72
Tenyérnyi haza	9	Várakozás	236
Téged hívlak	268	Védtelenül	23
Térdednél térek	186	Végállomás	140
Tiltakozás	302	Véget ér	310
To be or not to be	275	Véget ért	177
Töredék-ének	14	Végképp	155
Türelem	335	Vénusz	334
Újjaid nyomából	82	Világot rombolok	83
Utazás	285	Villám	230
Utószó	284	Virágaim	35
Üzenet	231	Virágok I.	55
Vadvirág	171	Virágok II.	351
Valaha I.	147	Virágszirom-levél szavaim	54
Valaha II.	270	Virradat	329
Valahonnan	142	Visszazuhanok	292
Valamit kellene	169	Vita	274
Vallatóra fogom	70	Volt bennem	99
Vallomás I.	63	Zelnicemeggy	58

Tartalomjegyzék

TÁRSADUL SZEGŐDÖM

Elindult egyszer	7
Tenyérnyi haza	9
Egyszer magához ölel	10
Tárt karú semmiségek.....	11
Töredék-ének	14
Mellém álltál	15
Szerelem	16
Szomjúság	17
Nem jöttél.....	18
Délelőtt és délután	19
Parafrázis két népdalra	20
Pillanatkép	22
Védtelenül	23
Búcsú	24
Halálra ítélt jegenye	25
Fűtés félálomban	26
Báthory István	27
Az éjszaka	28
Székesegyház Szuzdalban	29
A csönd partjai	30
Még nem	31
Hajózásra ítélve	33
Fohász	34
Virágaim	35
Kopjafa-arcú sámán ősöm	37
Concerto grosso	38

ARCOD FÉLHOMÁLYA

Portré	45
Jegenyék jönnek.....	46
Ébrenlét	47
Ha.....	48
Találkozás	49
Ami fontos	50
Hallgatásod	51
Protokoll	52
Győzelem	53
Virágszirom-levél szavaim	54
Virágok.....	55
Szerelemföltő.....	56
Álom között.....	57
Zelnicemeggy.....	58
Dal.....	59
Bezártalak	60
Álltál.....	61
Daphnisz éneke	62
Vallomás.....	63
Ködszítáló éjszakák.....	64
Ötsoros.....	65
Elrejttem magam	66
Rád bíznam	67
Kint álomba.....	68
Messze futó	69
Vallatóra fogom	70
Kérdések	71
Vállainkon	72
Csőreikben hulló csillagok	73
Anna	75
Kelemen	76
A férfi	77

Nyári éjjel	78
Möbius beszélgetése Salamonnal	79
Futó percek	81
Ujjaid nyomából	82
Világot rombolok	83
Ha eljössz	84
Nézném az arcod	85
Arcában az emlék	86
Kettőzött némaság	87
Halk zene szól	88
Áldozatra váró csönd	89
Az emlékezet	90
Kutadba néztem	91
Játék	93
Mozdulatok	94
A vágy	95
Szerelembúcsúztató	96
Fehér inged úszik	98
Volt bennem	99
Nyitott és behunyt szemmel	100
Levél I.	101
14 610	102
Lobog az ősz	103
Levél II.	104
Ha messzire	105
Idő fordul	106
Hegyek templomában	107
Köszönöm	108
Csigolyák ütközőin	109
Háttal az éjszakának	111
A szerelem volt	112
Hazugság épül	113
Mert az idő	115
Átölelnék a csillagok	116

Letérdepelnek	117
Mert ami	119
Búcsúzás	120
Nézzük a zuhanást.....	121
Kardvirág.....	122
Búcsúztató.....	124
Ismétlés	126
Mit ér a szó?	127
Konok virágok	128
Emlékek hímpora	129

SZAVAK FOGLYA

Ha minden	133
Mennyi halállal	135
Bezárul	136
Elvegyülök	137
Itt	138
Mindegy.....	139
Végállomás	140
Szavak foglya	141
Valahonnan	142
Idegen égbolt.....	143
Reggel a park fűvén	144
A csoda szomjúsága.....	145
Talán	146
Valaha.....	147
Amint	148
Aki elment	149
Elindulni	150
Csillagfény	151
Éjszaka	152
Csak a bánat	153
Koszorú	154

Végképp	155
Amit lehet	156
A felhők	157
Dal II.	158
A kelta lány	159
Forrás vize	160
Májusfa	161
Fagyott fák között	162
Hányszor voltam	163
Néhány órája	164
Csendes ágyban	165
Ha volna	166
Minden nap	167
Félhomályban	168
Valamit kellene	169
Estéli hallgatás	170
Vadvirág	171
A végtelen	172
Szótár	173
Ahogy elmentél	174
Hallgatok	175
Könnyek nélkül	176
Véget ért	177
Reggel	178
Mégis	179
Szárnyatlan szálló	180
Égi vadász	181
Kalimera	182

AZ ÁLOM VÉGE

Hajnali vers	185
Térdednél térek	186
Vasárnap	187

Máglyán	188
Parázslík.....	189
Ne hidd	190
Szomorú szemem.....	191
Nincs nyugalom	192
Lakodalom	193
Egyedül.....	194
Álom	195
Éjféli hold	196
Szegényen	197
Nehéz sírás	198
Ma minden	199
Hullám	200
Öledben ringass.....	201
Nélküled	202
Ki ad választ?	203
Nincs élet	204
Hiányok	205
Karnyújtásnyira	206
Hajnalban	207
Elégek	208
Eltűntél	209
Elsuttogom	210
Hívtalak	211
Lobogtunk	212
Ölébe vesz	213
Csendes szólam	214
Minden leszek	215
Faggattalak.....	216
Kiléptél.....	217
A folyó	218
Halhatatlanság	219
Tenyereden	220
Reggelig.....	221

Bársonyos öledben	222
Önfeladás	223
Ott jársz	224
Mi jöhet még	225
Kettős fájás	226
Megérkezel	227
Szimfónia	228
Közelebb került	229
Villám	230
Üzenet	231
Kettős fal	232
Arcod derűjében	233
Kora ősz	234
Látomások	235
Várakozás	236
Dilemma	237
Fában, virágban	238
Mozaik	239
Szobor	240
Kibomlasz	241
Randevú	242
Ha most	243
Elfutnak	244
Fájdalom	245
Hiány	246
Birodalom	247
Fekete rózsa	248
Ne hidd el	249
Kiáltás	250
Kilincs	251
Az idő	252
Halk zene	253
Tele van	254
Portré II.	255

Lassú hullámok	256
Reménytelen	257
Hullámok	258
Találkozás II.	259
Temetés	260
Magány	261
Csalódás	262
Most	263
Befészkeled	264
Árva vagyok	265
Nincs hangom	266
Megmártózom	267
Téged hívlak	268
Ködös reggel	269
Valaha II.	270
Elmondhatatlan	271
Porlik az idő	272
Sirályok tánca	273
Vita	274
To be or not to be	275
Elengedlek	276
Parttalan éjszakák	277
Tengerár	278
Magaddal viszed	279
Siratóének	280
Tenyérben	281
Metszéspont	282
Varázsló	283
Utószó	284
Utazás	285
Minden ablak	286
Szótlanul	287
Nem láttalak	288
Megbotlik	289

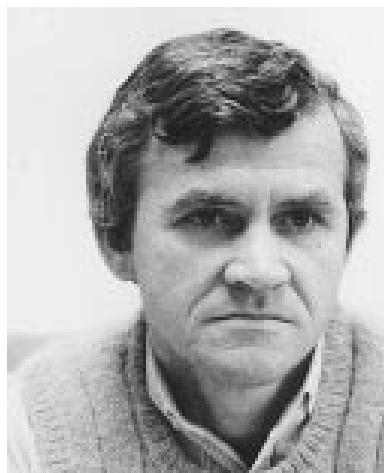
Esti utazás	290
Egy másik mosoly	291
Visszazuhanok	292
Ébredés	293
Ha rám nyílik.....	294
Örök éjszaka.....	295
Kirajzolódik.....	296
Szeretnék	297
Haldokló idő.....	298
Bejegyzés	299
Vallomás II.	300
Telefon	301
Tiltakozás	302
Szavazás	303
Hiányzol	304
Áradás	305
Csónak	306
Mosoly	307
Maradj velem	308
Messze még	309
Véget ér	310
A jövő	311
Kopogtass.....	312
Suttogás	313
Távoli üzenet	314
Hány nap még.....	315
Özönvíz	316
Messzebb vagy	317
Gyász	318
Csönd	319
Templomban	320
Megmerülük	321
Ma is.....	322
Este van.....	323

Mosolyod nélkül	324
Bizakodás	325
Szép volt, igen	326
Csak te segíthetsz	327
Még néhány nap	328
Virradat	329
Oxford	330
Megpihenek	331
Illatodban	332
Mielőtt	333
Vénusz	334
Türelem	335
Egy pillanat	336
Elválás	337
Küszöbön	338
Harminckettő	339
Magamra maradtam	340
Maradj még	341
Beúszik	342
Platon	343
Repülés	344
Kiad egy madár	345
Bűnbánat	346
Kudarac	347
Sírás	348
Távolság	349
Gyónás	350
Virágok II.	351
Felszárad	352
Szívdobogás	353
Felejtés	354
Börtön	355
Harc	356
Szüret	357

Láttad volna	358
Készülődés	359
Kétségbeesés	360
Kívánság	361
Nélküled II.	362
Önkritika	363
Önvizsgálat	364
Realitás	365
Sírás II.	366
Ne mondd el	367
Kamasz dalok	368
Az álom vége	379

A szerző kiadása.

Üldögélsz a töltés oldalában:
előtted a mozdulatlan folyó,
amely azonban halad,
öntudatlanul, étellel gazdagon.
Nézed a folyót, a múltra gondolsz,
messzi városokra, ahol fiatal
lányok lábait simogatja a víz,
amikor belelépnek, hogy messzebb,
a jövő felé vessenek vágyakozó
pillantást.
Szép arcukat elviszi a folyó,
s most formát kap a széttörött
álom, amint behunyod a szemed,
hogyan a kép rád találjon.
Kihajt bennünk az elvágódás,
nem csupán a csoda szomjúsága,
s itt a töltés oldalában
üldögélünk a jövőre várva.

A negyvenheten túl, de a létezés utáni csenden innen, számadásféle ez a gyűjtemény.

1947-ben születtem Debrecenben, de úgy hozta a sors, hogy eddigi életem felét Szaboles-Szatmár-Bereg megyében éltem le. Tíz évig a fehérgyarmati gimnáziumban tanítottam, aztán a megyei tanács művelődési osztályára kerültem. Színházi ügyekkel foglalkoztam, ezért (is) elvégeztem a Színház- és Filmművészeti Főiskolát. Egy rövid ideig a Városi Televíziót irányítottam, majd ismét tanítás következett a Széchenyi István Közgazdasági Szakközépiskolában.

1989 szeptembere óta a Kelet-Magyarország szerkesztőségében dolgozom.

Az írás számomra a jelenlét egyik eszköze, e megmaradt világban az igazi társakra való találás talán egyetlen lehetősége: térben és időben.

EDDIG MEGJELENT MŰVEK:

Társadul szegődöm

(versek, 1983)

Arcok és művek

(tanulmányok, kritikák,
1986)

Arcod félhomálya

(versek, 1991)

Gyönyörű álom

(novellák, 1991)

Szavak foglya

(versek, prózai írások, 1993)

Századvégi időfutás

(publicisztikai írások, 1994)

Arcod félhomálya

(versek, 1995, 2. kiadás)